

USTAWA z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1.

Ustawa określa zasady wydawania i cofania pozwoleń na broń, nabywania, rejestracji, przechowywania, zbywania i deponowania broni i amunicji, przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni i amunicji, jak również zasady posiadania broni i amunicji przez cudzoziemców oraz zasady funkcjonowania strzelnic.

Art. 2.

Poza przypadkami określonymi w ustawie nabywanie, posiadanie oraz zbywanie broni i amunicji jest zabronione.

Art. 3.

Przepisy ustawy nie dotyczą:

1) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie

Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej,
Policji,
Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego,
Agencji Wywiadu,
Służby Kontrwywiadu Wojskowego,
Służby Wywiadu Wojskowego,
Centralnego Biura Antykorupcyjnego,
Biura Ochrony Rządu,
Straży Granicznej,
Służby Celnej,
Służby Więziennej

oraz innych państwowych formacji uzbrojonych, w odniesieniu do których dostęp do broni i amunicji regulują odrębne przepisy;

2) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie żołnierzy armii państw obcych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z przedsięwzięciami wojskowymi realizowanymi wspólnie z Siłami Zbrojnymi Rzeczypospolitej Polskiej, a także na podstawie umów i porozumień międzynarodowych;

2a) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie funkcjonariuszy straży granicznych państw członkowskich Unii Europejskiej przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z wykonywaniem, za zgodą właściwych organów Rzeczypospolitej Polskiej, zadań określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej;

2b) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie zagranicznych funkcjonariuszy biorących udział we wspólnej operacji, o której mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 7 lutego 2014 r. o udziale zagranicznych funkcjonariuszy lub pracowników we wspólnych operacjach lub wspólnych działaniach ratowniczych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 295);

3) obrotu z zagranicą bronią i amunicją, technologiami i usługami mającymi znaczenie dla obronności, bezpieczeństwa lub ważnych interesów Państwa oraz wytwarzania, przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni i amunicji w celach przemysłowych lub handlowych, a także obrotu nimi na podstawie odrębnych przepisów;

4) przemieszczania amunicji przez przedsiębiorców oraz przedsiębiorców zagranicznych, w rozumieniu ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007, z późn. zm.

Art. 4.

1.
Ilekroć w ustawie jest mowa o broni, należy przez to rozumieć:
 - 1) broń palną, w tym broń bojową, myśliwską, sportową, gazową, alarmową i sygnałową;
 - 2) broń pneumatyczną;
 - 3) miotacze gazu obezwładniającego;
 - 4) narzędzia i urządzenia, których używanie może zagrażać życiu lub zdrowiu:
 - a) broń białą w postaci:
 - ostrzy ukrytych w przedmiotach niemających wyglądu broni,
 - kastetów i nunczaków,
 - pałek posiadających zakończenie z ciężkiego i twardego materiału lub zawierających wkładki z takiego materiału,
 - pałek wykonanych z drewna lub innego ciężkiego i twardego materiału, imitujących kij bejsbolowy,
 - b) broń cięciwową w postaci kusz,
 - c) przedmioty przeznaczone do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej.
2.
Ilekroć w ustawie jest mowa o amunicji, należy przez to rozumieć amunicję do broni palnej.
3.
W rozumieniu ustawy amunicją są naboje przeznaczone do strzelania z broni palnej.
4.
Ilekroć w ustawie jest mowa o państwach członkowskich Unii Europejskiej należy przez to rozumieć również państwa trzecie traktowane na równi z nimi na podstawie umowy w sprawie włączenia tych państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen.
5.
Ilekroć w ustawie jest mowa o:
 - 1) zgodzie przewozowej należy przez to rozumieć dokument wystawiany przez zbywcę broni palnej w państwie początkowym transakcji na każdorazowe przemieszczenie broni palnej, poświadczony przez właściwe władze tego państwa, zaświadczaający o wiarygodności tego zbywcy oraz o objęciu kontrolą przez to państwo tej transakcji;
 - 2) uprzedniej zgodzie przewozowej należy przez to rozumieć dokument wystawiany przez nabywcę broni palnej w państwie docelowym transakcji na każdorazowe przemieszczenie broni palnej, poświadczony przez właściwe władze tego państwa, zaświadczaający o wiarygodności tego nabywcy oraz o objęciu kontrolą przez to państwo tej transakcji.

Art. 5.

1.
Gotowe lub obrobione istotne części broni lub amunicji uważa się za broń lub amunicję.
2.
Istotnymi częściami broni palnej i pneumatycznej są: szkielec broni, baskila, lufa z komorą naboju, zamek, komora zamkowa oraz bęben naboju.
3.
Istotnymi częściami amunicji są: pociski wypełnione materiałami wybuchowymi, chemicznymi środkami obezwładniającymi lub zapalającymi albo innymi substancjami, których działanie zagraża życiu lub zdrowiu, splotki inicjujące spalanie materiału miotającego i materiał miotający w postaci prochu strzelniczego.

Art. 6.

1.

Zabronione jest dokonywanie przeróbek broni zmieniających jej rodzaj, kaliber lub przeznaczenie, a w szczególności przerabianie broni przystosowanej wyłącznie do amunicji wypełnionej chemicznymi środkami obozwalniającymi lub do amunicji ślepej, dostosowujące ją do wystrzelenia pocisku z lufy albo z elementu zastępującego lufę w wyniku działania sprężonych gazów powstających na skutek spalania materiału miotającego.

2.

Przeróbki broni, o których mowa w ust. 1, uważa się za wyrób broni.

Art. 6a.

1.

Broń palna może zostać pozbawiona w sposób trwały cech użytkowych przez uprawnionego przedsiębiorcę, zgodnie ze specyfikacją techniczną określającą szczegółowo sposób pozbawiania cech użytkowych danego rodzaju, typu i modelu broni, zwaną dalej „specyfikacją techniczną”, wydaną przez jednostkę uprawnioną i zatwierdzoną przez jednostkę uprawnioną do potwierdzania pozbawienia broni palnej cech użytkowych.

2.

Przez pozbawienie broni palnej w sposób trwały cech użytkowych, zwane dalej „pozbawieniem cech użytkowych”, rozumie się pozbawienie cech użytkowych wszystkich istotnych części broni palnej w taki sposób, by mimo działania sprężonych gazów, powstających na skutek spalania materiału miotającego, nie była zdolna do wystrzelenia pocisku lub substancji z lufy albo elementu ją zastępującego oraz do wywołania efektu wizualnego lub akustycznego, a przywrócenie broni cech użytkowych bez podjęcia czynności specjalistycznych nie było możliwe.

3.

Uprawnionym przedsiębiorcą do pozbawiania cech użytkowych jest przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania broni, w rozumieniu ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 67, poz. 679, z późn. zm.).

4.

Jednostka uprawniona potwierdza pozbawienie cech użytkowych po dokonaniu pozytywnej oceny zgodności pozbawienia cech użytkowych z odpowiednią specyfikacją techniczną. Potwierdzenie pozbawienia cech użytkowych odnotowuje się w ewidencji broni palnej pozbawionej cech użytkowych, prowadzonej przez tę jednostkę.

5.

Broń palną pozbawioną cech użytkowych oznakowuje się w sposób wskazujący, że została ona pozbawiona tych cech.

6.

Wydanie specyfikacji technicznej, pozbawienie cech użytkowych oraz dokonanie oceny zgodności pozbawienia cech użytkowych z odpowiednią specyfikacją techniczną jest odpłatne.

7.

Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

1) tryb potwierdzania pozbawienia cech użytkowych i sposób znakowania broni pozbawionej cech użytkowych oraz zakres informacji umieszczanych w ewidencji, o której mowa w ust. 4;

2) jednostki uprawnione do:

- a) wydawania specyfikacji technicznych,
- b) potwierdzania pozbawienia cech użytkowych oraz zatwierdzania specyfikacji technicznej;

3) sposób postępowania z bronią palną przekazaną w celu pozbawienia cech użytkowych, opracowania specyfikacji technicznej oraz potwierdzenia pozbawienia cech użytkowych przez uprawnione jednostki do:

- a) pozbawiania cech użytkowych,
- b) wydawania specyfikacji technicznych,
- c) potwierdzania pozbawienia cech użytkowych;

4) stawki odpłatności za wydanie specyfikacji technicznej i dokonanie oceny zgodności pozbawienia cech użytkowych z odpowiednią specyfikacją techniczną.

8.

Minister właściwy do spraw wewnętrznych, mając na względzie wymogi bezpieczeństwa i określając:

1) tryb potwierdzania pozbawienia cech użytkowych i sposób znakowania broni pozbawionej cech użytkowych oraz zakres informacji umieszczanych w ewidencji, o której mowa w ust. 4:

- a) wprowadzi wymóg przedstawienia jednostce uprawnionej do potwierdzania pozbawienia cech użytkowych dokumentu wystawionego przez jednostkę uprawnioną do pozbawiania cech użytkowych stwierdzającego, że broń palna została pozbawiona cech użytkowych zgodnie ze specyfikacją techniczną,
- b) może wprowadzić odrębny tryb potwierdzania pozbawienia cech użytkowych w odniesieniu do pojedynczych egzemplarzy broni palnej oraz partii tej broni,
- c) ustali wymagania, jakim powinno odpowiadać oznakowanie umieszczone na broni palnej pozbawionej cech użytkowych, w szczególności umożliwiające identyfikację jednostki uprawnionej do potwierdzania pozbawienia cech użytkowych oraz egzemplarza broni,
- d) uwzględni konieczność umieszczenia w ewidencji, o której mowa w ust. 4, informacji jednoznacznie identyfikujących dany egzemplarz broni palnej pozbawionej cech użytkowych oraz uprawnioną jednostkę, która pozbawiła tę broń cech użytkowych;

2) jednostki uprawnione do wydawania specyfikacji technicznych – wskaże rodzaje broni palnej, w odniesieniu do których dana jednostka będzie właściwa do wydawania specyfikacji technicznej, z uwzględnieniem posiadanego przez tę jednostkę wyposażenia badawczego i doświadczenia w zakresie dotyczącym właściwego rodzaju broni, tak by do wydawania specyfikacji technicznej do danego rodzaju, typu i modelu broni była uprawniona jedna jednostka;

3) jednostki uprawnione do potwierdzania pozbawienia cech użytkowych oraz zatwierdzania specyfikacji technicznej co do sposobów pozbawiania cech użytkowych broni palnej danego rodzaju, typu i modelu – wskaże rodzaje, typy i modele broni palnej, w odniesieniu do których dana jednostka będzie właściwa, przy czym uwzględni warunki w zakresie wyposażenia technicznego tej jednostki pozwalającego stwierdzić, czy pozbawienie broni cech użytkowych nastąpiło zgodnie ze specyfikacją techniczną, oraz warunki dotyczące kwalifikacji osób wykonujących czynności związane bezpośrednio z potwierdzaniem pozbawienia cech użytkowych;

4) sposób postępowania z bronią palną przekazaną do pozbawienia cech użytkowych, opracowania specyfikacji technicznej oraz potwierdzenia pozbawienia cech użytkowych przez jednostki uprawnione do: pozbawiania broni palnej cech użytkowych, wydawania specyfikacji technicznych oraz potwierdzania pozbawienia cech użytkowych – uwzględni specyfikę podejmowanych w tych jednostkach czynności oraz taką organizację tych czynności, w tym przechowywania broni palnej, aby dostęp do broni palnej był ograniczony wyłącznie do osób bezpośrednio wykonujących te czynności;

5) stawki odpłatności za wydanie specyfikacji technicznej oraz dokonanie oceny zgodności pozbawienia cech użytkowych z odpowiednią specyfikacją techniczną – uwzględni przeciętne koszty badań i czynności związanych z wydaniem specyfikacji technicznej dotyczącej danego rodzaju, typu i modelu broni palnej oraz dokonaniem oceny zgodności pozbawienia cech użytkowych z odpowiednią specyfikacją techniczną, włącznie z kosztem znakowania broni.

Art. 7.

1.
W rozumieniu ustawy bronią palną jest każda przenośna broń lufowa, która miota, jest przeznaczona do miotania lub może być przystosowana do miotania jednego lub większej liczby pocisków lub substancji w wyniku działania materiału miotającego.

1a.
W rozumieniu ustawy za dający się przystosować do miotania jednego lub większej liczby pocisków lub substancji w wyniku działania materiału miotającego uznaje się przedmiot, który ze względu na swoją budowę lub materiał, z którego jest wykonany, może być łatwo przerobiony w celu miotania.

2.
W rozumieniu ustawy bronią palną sygnałową jest urządzenie wielokrotnego użycia, które w wyniku działania sprężonych gazów, powstających na skutek spalania materiału miotającego, jest zdolne do wystrzelenia z lufy o kalibrze nie mniejszym niż 25 mm substancji w postaci ładunku pirotechnicznego celem wywołania efektu wizualnego lub akustycznego.

3.
W rozumieniu ustawy bronią palną alarmową jest urządzenie wielokrotnego użycia, które w wyniku działania sprężonych gazów, powstających na skutek spalania materiału miotającego, wywołuje efekt akustyczny, a wystrzelona z lufy lub elementu ją zastępującego substancja razi cel na odległość nie większą niż 1 metr.

Art. 7a.

W rozumieniu ustawy Europejska karta broni palnej jest imiennym dokumentem potwierdzającym uprawnienie do posiadania broni palnej, wydanym przez właściwy organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej, umożliwiającym legalne posiadanie i używanie broni palnej w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej.

Art. 8.

W rozumieniu ustawy bronią pneumatyczną jest niebezpieczne dla życia lub zdrowia urządzenie, które w wyniku działania sprężonego gazu jest zdolne do wystrzelenia pocisku z lufy lub elementu ją zastępującego i przez to zdolne do rażenia celu na odległość, a energia kinetyczna pocisku opuszczającego lufę lub element ją zastępujący przekracza 17 J.

Art. 8a.

Komendant Główny Policji informuje właściwe władze innych państw członkowskich Unii Europejskiej o rodzajach broni palnej, której:

- 1) posiadanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest zakazane albo możliwe na podstawie pozwolenia;
- 2) przywóz na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie wymaga uzyskania zaświadczenia konsula Rzeczypospolitej Polskiej.

Rozdział 2

Zasady i warunki wydawania, cofania pozwoleń na broń, rejestracji broni oraz dysponowania bronią i amunicją

Art. 9.

1.
Broń palną i amunicję do tej broni, z wyłączeniem przypadków, o których mowa w art. 11, można posiadać na podstawie pozwolenia na broń wydanego przez właściwego ze względu na miejsce stałego pobytu zainteresowanej osoby lub siedzibę zainteresowanego podmiotu komendanta wojewódzkiego Policji, a w przypadku żołnierzy zawodowych – na podstawie pozwolenia wydanego przez właściwego komendanta oddziału Żandarmerii Wojskowej.

2.
Broń palną pozbawioną cech użytkowych można posiadać na podstawie karty rejestracyjnej broni pozbawionej cech użytkowych wydanej przez właściwego ze względu na miejsce stałego pobytu zainteresowanej osoby lub siedzibę zainteresowanego podmiotu komendanta wojewódzkiego Policji, a w przypadku żołnierzy zawodowych – właściwego komendanta oddziału Żandarmerii Wojskowej.

3.
Miotacze gazu obezwładniającego oraz narzędzia i urządzenia, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 3 i 4, można posiadać na podstawie pozwolenia na broń wydanego przez właściwego ze względu na miejsce stałego pobytu zainteresowanej osoby lub siedzibę zainteresowanego podmiotu komendanta powiatowego Policji, a w przypadku żołnierzy zawodowych – na podstawie pozwolenia wydanego przez właściwego komendanta oddziału Żandarmerii Wojskowej.
4.
Broń pneumatyczną można posiadać na podstawie karty rejestracyjnej broni pneumatycznej wydanej przez właściwego ze względu na miejsce stałego pobytu zainteresowanej osoby lub siedzibę zainteresowanego podmiotu komendanta powiatowego Policji, a w przypadku żołnierzy zawodowych – właściwego komendanta oddziału Żandarmerii Wojskowej.
5.
Ilekczo w dalszych przepisach ustawy jest mowa o właściwych organach Policji, należy przez to rozumieć organy właściwe do wydawania pozwoleń na broń lub karty rejestracyjnej broni, o których mowa w ust. 1-4.
6.
Pozwolenie na broń, karta rejestracyjna broni palnej pozbawionej cech użytkowych oraz karta rejestracyjna broni pneumatycznej są wydawane na czas nieokreślony.
7.
Pozwolenie na broń palną bojową wydane w celach, o których mowa w art. 10 ust. 2 pkt 1 i 2, stanowi jednocześnie pozwolenie na broń gazową i alarmową.
8.
Pozwolenie na broń na okaziciela, zwane dalej „świadectwem broni”, o którym mowa w art. 29 ust. 1, oraz legitymacja osoby dopuszczonej do posiadania broni, o której mowa w art. 30 ust. 1 i 2, wydawane są jedynie przez właściwego ze względu na miejsce stałego pobytu zainteresowanej osoby lub siedzibę zainteresowanego podmiotu komendanta wojewódzkiego Policji.

Art. 10.

1.
Właściwy organ Policji wydaje pozwolenie na broń, jeżeli wnioskodawca nie stanowi zagrożenia dla samego siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego oraz przedstawi ważną przyczynę posiadania broni.
2.
Pozwolenie na broń wydaje się w szczególności w celach:
 - 1) ochrony osobistej;
 - 2) ochrony osób i mienia;
 - 3) łowieckich;
 - 4) sportowych;
 - 5) rekonstrukcji historycznych;
 - 6) kolekcjonerskich;
 - 7) pamiątkowych;
 - 8) szkoleniowych.
3.
Za ważną przyczynę, o której mowa w ust. 1, uważa się w szczególności:
 - 1) stałe, realne i ponadprzeciętne zagrożenie życia, zdrowia lub mienia – dla pozwolenia na broń do celów ochrony osobistej, osób i mienia;
 - 2) posiadanie uprawnień do wykonywania polowania, ustalonych na podstawie odrębnych przepisów – dla pozwolenia na broń do celów łowieckich;
 - 3) udokumentowane członkostwo w stowarzyszeniu o charakterze strzeleckim, posiadanie kwalifikacji sportowych, o których mowa w art. 10b, oraz licencji właściwego polskiego związku sportowego – dla pozwolenia na broń do celów sportowych;

4) udokumentowane członkostwo w stowarzyszeniu, którego statutowym celem jest organizowanie rekonstrukcji historycznych oraz zaświadczenie potwierdzające czynny udział w działalności statutowej – dla pozwolenia na broń do celów rekonstrukcji historycznych;

5) udokumentowane członkostwo w stowarzyszeniu o charakterze kolekcjonerskim – dla pozwolenia na broń do celów kolekcjonerskich;

6) udokumentowane nabycie broni w drodze spadku, darowizny lub wyróżnienia – dla pozwolenia na broń do celów pamiątkowych;

7) posiadanie uprawnień, określonych w odrębnych przepisach do prowadzenia szkoleń o charakterze strzeleckim oraz udokumentowane zarejestrowanie działalności gospodarczej w zakresie szkoleń strzeleckich – dla pozwolenia na broń do celów szkoleniowych.

4.

Pozwolenie na broń, wydane w celach, o których mowa w ust. 2, uprawnia do posiadania następujących rodzajów broni i amunicji do niej:

1) do celów ochrony osobistej:

- a) broni palnej: bojowej, gazowej, alarmowej w postaci pistoletów lub rewolwerów centralnego zapłonu o kalibrach od 6 mm do 12 mm,
- b) przedmiotów przeznaczonych do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej o średniej wartości prądu w obwodzie przekraczającej 10 mA,
- c) miotaczy gazu obezwładniającego;

2) do celów ochrony osób lub mienia:

- a) broni, o której mowa w pkt 1,
- b) pistoletów sygnałowych,
- c) pistoletów maszynowych o kalibrze od 6 mm do 12 mm,
- d) strzelb powtarzalnych o kalibrze wagomiarowym 12,
- e) karabinków samoczynnych o kalibrze od 5,45 mm do 7,62 mm;

3) do celów łowieckich – broni dopuszczonej do wykonywania polowań na podstawie odrębnych przepisów;

4) do celów sportowych – broni palnej:

- a) bocznego zapłonu z lufami gwintowanymi, o kalibrze do 6 mm,
- b) centralnego zapłonu z lufami gwintowanymi, o kalibrze do 12 mm,
- c) gładkolufowej,
- d) przystosowanej do strzelania wyłącznie przy pomocy prochu czarnego (dymnego);

5) do celów szkoleniowych – broni, o której mowa w pkt 1-4;

6) do celów rekonstrukcji historycznych – broni alarmowej albo innej broni palnej, konstrukcyjnie przeznaczonej do strzelania wyłącznie amunicją ślepą, w tym samoczynnej;

7) do celów kolekcjonerskich lub pamiątkowych – broni, o której mowa w pkt 1- 6.

5.

Pozwolenie na broń, o którym mowa w ust. 1, nie może być wydane, z zastrzeżeniem art. 29 ust. 2, { 29.2.: Świadectwo broni na broń szczególnie niebezpieczną, o której mowa w art. 10 ust. 5 pkt 1, może być wydane wyłącznie podmiotom, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, oraz organizatorom kursów, kształcącym w zawodzie pracownika ochrony. } na broń szczególnie niebezpieczną w postaci:

1) samoczynnej broni palnej, zdolnej do rażenia celów na odległość;

2) broni palnej wytworzonej lub przerobionej w sposób pozwalający na zatajenie jej przeznaczenia, a także broni imitującej inne przedmioty;

3) broni palnej wyposażonej w tłumik huków lub przystosowanej do strzelania z użyciem tłumika huków;

4) broni palnej, której nie można wykryć przy pomocy urządzeń przeznaczonych do kontroli osób i bagażu.

6. Zabronione jest posiadanie amunicji szczególnie niebezpiecznej w postaci:

1) amunicji z pociskami wypełnionymi materiałami wybuchowymi, zapalającymi albo innymi substancjami, których działanie zagraża życiu lub zdrowiu oraz pocisków do takiej amunicji;

2) amunicji z pociskami pełnopłaszczowymi zawierającymi rdzeń wykonany z materiału twardszego niż stop ołowiu;

3) amunicji z pociskami podkalibrowymi, z płaszczem lub elementem wiodącym wykonanym z tworzyw sztucznych, z wyłączeniem amunicji przeznaczonej do strzelania z broni gładkolufowej;

4) amunicji wytworzonej niefabrycznie, w tym także takiej, do której wytworzenia wykorzystywane są fabrycznie nowe elementy amunicji, z wyłączeniem amunicji wytwarzanej na własny użytek przez osoby posiadające pozwolenie na broń myśliwską, sportową lub kolekcjonerską.

7.

Właściwy organ Policji może w pozwoleniu na broń ograniczyć lub wykluczyć możliwość jej noszenia, co potwierdza się w legitymacji posiadacza broni.

8.

Zabrania się noszenia broni posiadanej na podstawie pozwolenia do celów kolekcjonerskich lub pamiątkowych bez zgody właściwego organu Policji.

9.

W rozumieniu ustawy noszenie broni oznacza każdy sposób przemieszczania załadowanej broni przez osobę posiadającą broń.

Art. 10a.

1.

Na wniosek osoby posiadającej broń palną zgodnie z wymogami prawa polskiego lub podmiotów, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 4, 5 i 7

{ 29.1.: 4) szkołom, organizacjom sportowym i łowieckim, stowarzyszeniom obronnym w celu szkolenia i realizacji ćwiczeń strzeleckich lub innym placówkom oświatowym oraz organizatorom kursów, kształcącym w zawodzie pracownika ochrony; 5) podmiotom wykonującym zadania związane z realizacją filmów i innych przedsięwzięć artystycznych; 7) podmiotom, którym broń jest niezbędna w celach wzywania pomocy, ratowniczych, poszukiwawczych oraz sygnalizowania rozpoczęcia konkurencji w zawodach sportowych. },

osobom wskazanym przez te podmioty oraz posiadającym dopuszczenie do posiadania broni właściwy organ Policji wydaje Europejską kartę broni palnej.

2.

Europejską kartę broni palnej wydaje się na okres do 5 lat.

3.

Po upływie okresu, o którym mowa w ust. 2, ważność Europejskiej karty broni palnej może być przedłużona na kolejny okres.

4.

Europejska karta broni palnej traci ważność i podlega zwrotowi organowi, który ją wydał, w przypadku cofnięcia pozwolenia na broń lub cofnięcia dopuszczenia do posiadania tego rodzaju broni.

5.

W Europejskiej karcie broni palnej zamieszcza się informacje o:

1) tożsamości osoby:

a) posiadającej broń palną, w tym:

- nazwisko i imię,
- datę i miejsce urodzenia,
- adres miejsca stałego pobytu,

b) dopuszczonej do posiadania broni, w tym:

- nazwisko i imię,
- datę i miejsce urodzenia,
- nazwę, siedzibę i adres podmiotu, o którym mowa w art. 29 ust. 1 pkt 4, 5 i 7;

2) danych identyfikacyjnych broni palnej wraz ze wskazaniem kategorii broni palnej, określonej w przepisach wydanych na podstawie ust. 8 pkt 1;

3) okresie ważności Europejskiej karty broni palnej;

4) celu lub warunkach pozwolenia, o których mowa w art. 10 ust. 2 i 4;

5) utracie lub zbyciu broni palnej;

6) państwach członkowskich Unii Europejskiej, na których terytorium posiadanie broni palnej, określone w Europejskiej karcie broni palnej, jest zakazane albo możliwe na podstawie pozwolenia;

7) wpisach innych państw członkowskich Unii Europejskiej obejmujących w szczególności pozwolenia na wwóz broni na ich terytorium;

8) oświadczeniach, o których mowa w załączniku II lit. f dyrektywy Rady nr 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. UE L 256 z 13.09.1991, str. 51; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 11, str. 3), w brzmieniu nadanym dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2008/51/WE z dnia 21 maja 2008 r. (Dz. Urz. UE L 179 z 08.07.2008, str. 5).

6.

Europejska karta broni palnej może zawierać także informacje o:

1) przewozie przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywozie z zagranicy i wywozie za granicę broni palnej oraz zaświadczeniach i zgodach, o których mowa w art. 34, art. 37 ust. 1 i art. 38, jak również wpisy właściwych władz innych państw Unii Europejskiej dotyczące zezwoleń na wwóz na terytorium tych państw lub przewóz przez ich terytorium broni palnej;

2) warunkach przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni palnej.

7.

Wpisów do Europejskiej karty broni palnej dokonuje właściwy organ Policji, a w wyznaczonym do tego miejscu i zakresie - właściwe władze innych państw członkowskich Unii Europejskiej.

8.

Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

1) rodzaje broni palnej odpowiadające kategoriom broni palnej określonym w przepisach o kontroli nabywania i posiadania broni, wydanych przez właściwy organ międzynarodowy, uwzględniając klasyfikację określoną w tych przepisach;

2) wzór Europejskiej karty broni palnej, spełniający wymogi, o których mowa w ust. 5 i 6.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI z dnia 29 sierpnia 2011 r. w sprawie rodzajów broni palnej odpowiadających kategoriom broni palnej określonym w dyrektywie w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni. Na podstawie art. 10a ust. 8 pkt 1 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji

§ 1.

Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) dyrektywa — dyrektywę Rady 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. WE L 256 z 13.09.1991) zmienioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/51/WE z dnia 21 maja 2008 r. zmieniającą dyrektywę Rady 91/477/EWG w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. UE L 179/5 z 08.07.2008);
- 2) kategoria A — kategorię broni palnej, określoną w dyrektywie, do której należąca broń palna i amunicja jest niedopuszczona do nabywania i posiadania przez osoby fizyczne na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) kategoria B — kategorię broni palnej, określoną w dyrektywie, do której należąca broń palna wymaga posiadania pozwolenia wydanego przez właściwe władze polskie w celu nabywania i posiadania przez osoby fizyczne na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) kategoria C — kategorię broni palnej, określoną w dyrektywie, do której należąca broń palna wymaga zarejestrowania;
- 5) kategoria D — kategorię broni palnej, określoną w dyrektywie, do której należąca broń palna nie wymaga posiadania pozwolenia albo zarejestrowania;
- 6) broń palna krótka — broń palną z lufą, której długość nie przekracza 30 cm lub której całkowita długość nie przekracza 60 cm;
- 7) broń palna długa — każdą broń palną inną niż broń palna krótka;
- 8) broń palna samoczynna — broń palną, która przeładowuje się automatycznie po każdym oddanym strzale i jest przystosowana do odstrzelenia za jednym uruchomieniem spustu więcej niż jednego naboju;
- 9) broń palna samopowtarzalna — broń palną, która przeładowuje się automatycznie po każdym oddanym strzale i jest przystosowana do odstrzelenia za jednym uruchomieniem spustu tylko jednego naboju;
- 10) broń palna powtarzalna — broń palną, która po wystrzeleniu naboju może zostać ponownie naładowana ręcznie z magazynka lub bębna nabojowego;
- 11) broń palna jednostrzałowa — broń palną, którą ładuje się przed każdorazowym strzałem, poprzez ręczny załadunek naboju do komory nabojowej lub elementu pełniącego taką funkcję.

§ 2.

Kategoriom broni palnej określonym w dyrektywie odpowiadają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej następujące rodzaje broni palnej:

- 1) kategorii A:
 - a) broń palna samoczynna, zdolna do rażenia celów na odległość,
 - b) broń palna:
 - wytworzona lub przerobiona w sposób pozwalający na zatajenie jej przeznaczenia, a także broń palna imitująca innego rodzaju przedmioty,
 - wyposażona w tłumik huków lub przystosowana do strzelania z użyciem tłumika huków,
 - niedająca się wykryć za pomocą urządzeń przeznaczonych do kontroli osób i bagażu,
 - c) amunicja:
 - z pociskami wypełnionymi materiałami wybuchowymi, zapalającymi albo innymi substancjami, których działanie zagraża życiu lub zdrowiu, oraz pociski do tej amunicji,

- z pociskami pełnopłaszczowymi zawierającymi rdzeń wykonany z materiału twardszego niż stop ołowiu,
- z pociskami podkalibrowymi, z płaszczem lub elementem wiodącym wykonanym z tworzyw sztucznych, z wyłączeniem amunicji przeznaczonej do strzelania z broni gładkolufowej,
- wytworzona niefabrycznie, w tym także taka, do której wytworzenia są wykorzystywane fabrycznie nowe elementy amunicji, z wyłączeniem amunicji wytwarzanej na własny użytek przez osoby posiadające broń myśliwską, sportową lub kolekcjonerską;

2) kategorii B:

- a) broń palna długa i krótka, w tym samopowtarzalna, powtarzalna lub jednostrzałowa,
- b) broń palna długa i krótka, konstrukcyjnie przeznaczona do strzelania wyłącznie amunicją ślepą, w tym samoczynna,
- c) broń palna długa i krótka, przystosowana do strzelania wyłącznie za pomocą prochu czarnego (dymnego);

3) kategorii C:

nie odpowiada w Rzeczypospolitej Polskiej żaden rodzaj broni palnej;

4) kategorii D:

nie odpowiada w Rzeczypospolitej Polskiej żaden rodzaj broni palnej.

§ 3.

Traci moc rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 11 lutego 2005 r. w sprawie rodzajów broni palnej odpowiadających kategoriom broni palnej określonym w dyrektywie w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. U. Nr 32, poz. 285).

UOBIA c.d.

Art. 10b.

1.
Uprawianie sportów o charakterze strzeleckim wymaga posiadania odpowiednich kwalifikacji potwierdzonych stosownym dokumentem oraz przestrzegania zasad bezpieczeństwa obowiązujących w tych sportach.
2.
Dokument, o którym mowa w ust. 1, wydaje, po przeprowadzeniu egzaminu, polski związek sportowy, o którym mowa w ustawie z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857, z późn. zm. 4)). Za przeprowadzenie egzaminu pobiera się opłatę w wysokości 400 zł; opłata stanowi dochód właściwego polskiego związku sportowego.
3.
Dokument, o którym mowa w ust. 1, potwierdza posiadanie kwalifikacji niezbędnych do ubiegania się o wydanie pozwolenia na broń do celów sportowych.

Art. 11.

Pozwolenia na broń nie wymaga się w przypadku:

- 1) gromadzenia broni w zbiorach muzealnych na podstawie odrębnych przepisów;
- 2) używania broni w celach sportowych, szkoleniowych lub rekreacyjnych na strzelniczy działającej na podstawie zezwolenia właściwego organu;
- 3) używania broni palnej sygnałowej i alarmowej do celów wzywania pomocy, ratowniczych, poszukiwawczych oraz przez osoby uprawnione do sygnalizacji zawodnikom rozpoczęcia konkurencji sportowej w trakcie zawodów sportowych, jeżeli wymaga ona takiej sygnalizacji;
- 4) dysponowania bronią przez przedsiębiorców dokonujących obrotu bronią i amunicją na podstawie koncesji lub świadczących usługi rusznikarskie na podstawie odrębnych przepisów, o ile jest to związane bezpośrednio z prowadzeniem działalności gospodarczej;
- 5) dysponowania bronią przekazaną w celu pozbawienia lub potwierdzenia pozbawienia cech użytkowych;

6) posiadania broni palnej pozbawionej cech użytkowych;

7) posiadania przedmiotów przeznaczonych do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej o średniej wartości prądu w obwodzie nieprzekraczającej 10 mA;

8) posiadania ręcznych miotaczy gazu obezwładniającego;

9) posiadania broni pneumatycznej;

10) posiadania broni palnej rozdzielnego ładowania, wytworzonej przed rokiem 1885 oraz replik tej broni;

11) posiadania broni palnej alarmowej o kalibrze do 6 mm.

Art. 12.

1.
Pozwolenie na broń wydawane jest w drodze decyzji administracyjnej, w której określa się cel, w jakim zostało wydane oraz rodzaj i liczbę egzemplarzy broni.

2.
Na wniosek osoby posiadającej pozwolenie na broń wydaje się zaświadczenie uprawniające do nabycia rodzaju i liczby egzemplarzy broni zgodnie z pozwoleniem i amunicji do tej broni.

3.
Za wydanie zaświadczenia, o którym mowa w ust. 2, pobiera się opłatę skarbową w wysokości określonej w odrębnych przepisach.

Art. 12a.

1.
Dopuszcza się nabywanie broni lub amunicji przy użyciu środków porozumiewania się na odległość.

2.
Nabywając broń, na której posiadanie wymagane jest pozwolenie, lub amunicję do tej broni w sposób, o którym mowa w ust. 1, przed wydaniem broni lub amunicji nabywca dostarcza zbywcy mającemu miejsce stałego pobytu lub siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:

1) zaświadczenie, o którym mowa w art. 12 ust. 2 – w przypadku gdy nabywca posiada miejsce stałego pobytu lub siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

2) uprzednią zgodę przewoźną – w przypadku gdy nabywca posiada miejsce stałego pobytu lub siedzibę na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, a transakcja dotyczy broni palnej lub amunicji;

3) upoważnienie władz swojego państwa do nabycia danego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni lub sztuk amunicji, zalegalizowane przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej lub opatrzone poświadczeniem podpisu umieszczonego na dokumencie uprawnień osoby umieszczającej podpis oraz prawdziwości pieczęci lub stempla, którym opatrzony jest dokument (apostille), jeżeli upoważnienie wydane jest przez władze państwa będącego stroną Konwencji znoszącej wymóg legalizacji zagranicznych dokumentów urzędowych, sporządzonej w Hadze dnia 5 października 1961 r. (Dz. U. Z 2005 r. Nr 112, poz. 938 i 939) – w przypadku gdy nabywca posiada miejsce stałego pobytu lub siedzibę na terytorium innego państwa niż określone w pkt 1 i 2;

4) upoważnienie władz swojego państwa do nabycia danego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni, innej niż broń palna, zalegalizowane przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej lub opatrzone poświadczeniem podpisu umieszczonego na dokumencie uprawnień osoby umieszczającej podpis oraz prawdziwości pieczęci lub stempla, którym opatrzony jest dokument (apostille), jeżeli upoważnienie wydane jest przez władze państwa będącego stroną Konwencji znoszącej wymóg legalizacji zagranicznych dokumentów urzędowych, sporządzonej w Hadze dnia 5 października 1961 r. – w przypadku gdy nabywca posiada miejsce stałego pobytu lub siedzibę na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

3.

W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, zbywca wypełnia zgodę przewozową i przedkłada ją do poświadczenia organowi, o którym mowa w art. 43 ust. 6.

Art. 13.

1.

Nabywca broni jest obowiązany zarejestrować ją w ciągu 5 dni od dnia nabycia. Obowiązek rejestracji nie dotyczy broni, o której mowa w art. 11 pkt 1 {muzea}, 4 {koncesja - obrót i rusznikarstwo}, 5 {pozbawianie cech urz.}, 7 {el.max 10mA}, 8 {ręczny m.g.}, 10 {przed 1885} i 11 {alarm do 6mm}.

2.

Rejestracji dokonuje się na podstawie dowodu nabycia broni, a w przypadku broni palnej pozbawionej cech użytkowych - dodatkowo po przedstawieniu potwierdzenia pozbawienia broni palnej cech użytkowych.

3.

Rejestracji broni dokonują organy właściwe do wydawania pozwoleń na broń, karty rejestracyjnej broni palnej pozbawionej cech użytkowych oraz karty rejestracyjnej broni pneumatycznej, o których mowa w art. 9 ust. 1-4.

4.

Zarejestrowanie broni wymagającej pozwolenia potwierdza się w legitymacji posiadacza broni albo w świadectwie broni.

5.

Zarejestrowanie broni palnej pozbawionej cech użytkowych oraz broni pneumatycznej potwierdza się w karcie rejestracyjnej broni, która jest wydawana posiadaczowi broni.

6.

Zarejestrowanie broni palnej pozbawionej cech użytkowych nie może nastąpić na rzecz osoby, która nie ma ukończonych 18 lat.

7.

Broń pneumatyczna nie może być zarejestrowana na rzecz osoby, która:

1) nie ma ukończonych 18 lat;

2) nie przedstawi:

a) orzeczeń, o których mowa w art. 15 ust. 3 {lekarskie i psychologiczne},

b) informacji z Krajowego Rejestru Karnego stwierdzającej, że nie była ona skazana prawomocnym orzeczeniem sądu za przestępstwo przeciwko życiu, zdrowiu lub mieniu.

8.

W przypadku niespełnienia wymogów, o których mowa w ust. 6 lub 7, właściwy organ wydaje decyzję administracyjną o odmowie zarejestrowania broni palnej pozbawionej cech użytkowych albo broni pneumatycznej.

9.

W przypadku wydania decyzji administracyjnej o odmowie zarejestrowania broni palnej pozbawionej cech użytkowych albo broni pneumatycznej Policja, a w przypadku żołnierzy zawodowych - Żandarmeria Wojskowa, może za pokwitowaniem przyjąć tę broń do depozytu. Koszty związane z deponowaniem broni ponosi osoba zgłaszająca broń do rejestracji. Przepis art. 23 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 14.

Amunicję można nabywać na podstawie legitymacji posiadacza broni lub świadectwa broni, wyłącznie dla tej broni, która jest określona w legitymacji albo na podstawie świadectwa broni i pisemnego zamówienia podmiotu uprawnionego do nabycia amunicji.

Art. 15.

1.

Pozwolenia na broń nie wydaje się osobom:

- 1) niemającym ukończonych 21 lat, z zastrzeżeniem ust. 2;
- 2) z zaburzeniami psychicznymi, o których mowa w ustawie z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. z 2011 r. Nr 231, poz. 1375), lub o znacznie ograniczonej sprawności psychofizycznej;
- 3) wykazującym istotne zaburzenia funkcjonowania psychologicznego;
- 4) uzależnionym od alkoholu lub od substancji psychoaktywnych;
- 5) nieposiadającym miejsca stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 6) stanowiącym zagrożenie dla siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego:
 - a) skazanym prawomocnym orzeczeniem sądu za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe,
 - b) skazanym prawomocnym orzeczeniem sądu za nieumyślne przestępstwo:
 - przeciwko życiu i zdrowiu,
 - przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo gdy sprawca zbiegł z miejsca zdarzenia.

2.

Na wniosek szkoły, organizacji sportowej, Polskiego Związku Łowieckiego, stowarzyszenia obronnego pozwolenie może być wydane osobie mającej ukończone 18 lat, jednakże tylko na broń służącą do celów sportowych lub łowieckich.

3.

Osoba, która występuje z wnioskiem o wydanie pozwolenia na broń, lub osoba, która zgłasza do rejestru broń pneumatyczną, przedstawiają właściwemu organowi Policji orzeczenia lekarskie i psychologiczne, stwierdzające, że nie należą do osób wymienionych w ust. 1 pkt 2-4 {*psychol, pijak, narko.*}, i potwierdzające, że mogą dysponować bronią, wydane przez lekarza upoważnionego i psychologa upoważnionego, nie wcześniej niż 3 miesiące przed dniem złożenia wniosku.

4.

Osoba posiadająca pozwolenie na broń wydane w celu określonym w art. 10 ust. 2 pkt 1 i 2 obowiązana jest raz na 5 lat przedstawić właściwemu organowi Policji orzeczenia lekarskie i psychologiczne, o których mowa w ust. 3, wystawione nie wcześniej niż 3 miesiące przed upływem tego terminu. W przypadku wydania orzeczenia stwierdzającego, że należy ona do osób wymienionych w ust. 1 pkt 2-4 i że nie może dysponować bronią, lekarz upoważniony lub psycholog upoważniony są obowiązani zawiadomić o tym właściwy organ Policji.

4a.

Przepisów ust. 3 i 4 nie stosuje się do pracowników podmiotów wskazanych w art. 29 ust. 1 pkt 1 i 2 wpisanych na listę kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej, o której mowa w art. 26 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2014 r. poz. 1099 oraz z 2015 r. poz. 1505), ubiegających się lub posiadających dopuszczenie do posiadania broni, którzy przedstawiają orzeczenia lekarskie wydane w trybie przepisów ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia.

5. W przypadku okoliczności ujawnienia dostatecznie uzasadniającego podejrzenie, iż osoba posiadająca pozwolenie na broń lub zarejestrowaną broń pneumatyczną należy do osób wymienionych w ust. 1 pkt 2-4, właściwy organ Policji może zobowiązać tę osobę do niezwłocznego poddania się badaniom lekarskim i psychologicznym i przedstawienia wydanych orzeczeń. W przypadku wydania negatywnego orzeczenia lekarz lub psycholog zobowiązany jest zawiadomić o tym właściwy organ Policji.

6.
Przepisy ust. 3 i 4 nie dotyczą funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Biura Ochrony Rządu, Straży Granicznej, Służby Celnej, Służby Więziennej oraz funkcjonariuszy innych państwowych formacji uzbrojonych i żołnierzy zawodowych Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów posiadają przydzieloną im broń służbową.

7. uchylony

8.
Koszty związane z wydaniem orzeczeń, o których mowa w ust. 3-5, ponosi osoba poddana badaniu.

9.
Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wykaz stanów chorobowych i zaburzeń funkcjonowania psychologicznego, o których mowa w ust. 1 pkt 2-4, wykluczających możliwość wydania pozwolenia na broń, rejestracji broni, biorąc pod uwagę uniemożliwienie wydania pozwolenia na broń lub karty rejestracyjnej broni pneumatycznej osobom niedającym rękojmi bezpiecznego posługiwania się bronią.

Art. 15a.

1.
Osoby, o których mowa w art. 15 ust. 3, 4 i 5, zwane dalej „osobami ubiegającymi się”, są obowiązane do poddania się badaniom lekarskim i psychologicznym.

2. Badanie lekarskie osoby ubiegającej się obejmuje ogólną ocenę stanu zdrowia, ze szczególnym uwzględnieniem układu nerwowego, stanu psychicznego, stanu narządu wzroku, słuchu i równowagi oraz sprawności układu ruchu. Lekarz przeprowadzający to badanie kieruje osobę ubiegającą się na badania psychiatryczne i okulistyczne, a jeżeli uzna to za niezbędne – na inne badania specjalistyczne lub pomocnicze.

3.
Badanie psychologiczne osoby ubiegającej się obejmuje w szczególności określenie poziomu rozwoju intelektualnego i opis cech osobowości, z uwzględnieniem funkcjonowania w trudnych sytuacjach, a także określenie poziomu dojrzałości społecznej tej osoby.

4.
Zakres badania psychologicznego może zostać rozszerzony, jeżeli psycholog przeprowadzający to badanie uzna to za niezbędne do prawidłowego określenia sprawności psychologicznej osoby ubiegającej się.

Art. 15b.

1.
Badanie lekarskie przeprowadza lekarz, który posiada:
1) co najmniej pięcioletni staż pracy w zawodzie,
2) specjalizację w dziedzinie: chorób wewnętrznych, medycyny ogólnej, medycyny rodzinnej, medycyny pracy, medycyny przemysłowej, medycyny transportu, medycyny lotniczej, medycyny kolejowej, medycyny morskiej i tropikalnej lub medycyny sportowej,
3) dodatkowe kwalifikacje z zakresu przeprowadzania badań lekarskich osób ubiegających się,
4) wpis do rejestru lekarzy upoważnionych – zwany „lekarzem upoważnionym”.

2.
Komendant wojewódzki Policji prowadzi i aktualizuje rejestr lekarzy upoważnionych, który zawiera:
1) imię lub imiona, nazwisko lekarza upoważnionego,
2) datę wpisu do rejestru i numer tego wpisu,
3) numer prawa wykonywania zawodu,
4) adres miejsca wykonywania badań lekarskich, opcjonalnie adres poczty elektronicznej lub numer telefonu – oraz wystawia zaświadczenie o wpisie do rejestru.

3.
Dodatkowe kwalifikacje, o których mowa w ust. 1 pkt 3, lekarz uzyskuje po ukończeniu z wynikiem pozytywnym szkolenia z zakresu przeprowadzania badań lekarskich i wydawania orzeczeń lekarskich osobom ubiegającym się.

Art. 15c.

1.

Badanie psychologiczne przeprowadza psycholog, który posiada:

- 1) dyplom magistra psychologii lub dyplom magistra filozofii chrześcijańskiej ze specjalizacją filozoficzno-psychologiczną uzyskany na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim do dnia 1 października 1981 r. lub dyplom magistra filozofii chrześcijańskiej w zakresie psychologii uzyskany w Akademii Teologii Katolickiej do dnia 31 grudnia 1992 r.,
- 2) co najmniej pięcioletni staż pracy w zawodzie, przy czym co najmniej 3 lata w ostatnim pięcioletniu był zatrudniony na stanowisku psychologa,
- 3) dodatkowe kwalifikacje z zakresu przeprowadzania badań psychologicznych osób ubiegających się,
- 4) wpis do rejestru psychologów upoważnionych – zwany „psychologiem upoważnionym”.

2.

Komendant wojewódzki Policji prowadzi i aktualizuje rejestr psychologów upoważnionych zawierający:

- 1) imię lub imiona, nazwisko psychologa upoważnionego,
- 2) datę wpisu do rejestru i numer tego wpisu,
- 3) adres miejsca wykonywania badań psychologicznych, opcjonalnie adres poczty elektronicznej lub numer telefonu – oraz wystawia zaświadczenia o wpisie do rejestru.

3.

Dodatkowe kwalifikacje, o których mowa w ust. 1 pkt 3, psycholog uzyskuje po ukończeniu z wynikiem pozytywnym szkolenia z zakresu przeprowadzania badań psychologicznych i wydawania orzeczeń psychologicznych osobom ubiegającym się. Programy szkoleń zatwierdza minister właściwy do spraw wewnętrznych.

Art. 15d.

1.

Lekarz upoważniony traci uprawnienia do wydawania orzeczeń lekarskich w przypadkach:

- 1) zawieszenia prawa wykonywania zawodu,
- 2) ograniczenia w wykonywaniu określonych czynności medycznych,
- 3) utraty prawa wykonywania zawodu – określonych w ustawie z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza i lekarza dentystry (Dz. U. z 2015 r. poz. 464).

2. Psycholog upoważniony traci uprawnienia do wydawania orzeczeń psychologicznych w przypadku:

- 1) zakazu wykonywania zawodu orzeczonego prawomocnym wyrokiem sądu;
- 2) pozbawienia praw publicznych prawomocnym wyrokiem sądu.

3.

Utrata uprawnień, o których mowa w ust. 1 i 2, stanowi podstawę do skreślenia lekarza upoważnionego albo psychologa upoważnionego z rejestru lekarzy upoważnionych albo rejestru psychologów upoważnionych.

Art. 15e.

1.

Badania lekarskie i psychologiczne prowadzi się na koszt osoby ubiegającej się.

2.

Maksymalna opłata za badanie lekarskie lub maksymalna opłata za badanie psychologiczne wynoszą odpowiednio 15% kwoty przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce poprzedzającym przeprowadzenie narodowej badania, w roku ogłaszanego kalendarzowym przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” na podstawie art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 748, z późn. zm. 5)).

Art. 15f.

1.

Lekarz upoważniony wydaje orzeczenie lekarskie na podstawie wyników badań, o których mowa w art. 15a ust. 2.

2.

Oryginał orzeczenia lekarskiego otrzymuje osoba ubiegająca się. W przypadku orzeczenia stwierdzającego, że osoba ubiegająca się należy do osób wymienionych w art. 15 ust. 1 pkt 2-4 i nie może dysponować bronią, kopię tego orzeczenia dołącza się do zawiadomienia, o którym mowa w art. 15 ust. 4 zdanie drugie.

3.

Lekarz upoważniony prowadzi dokumentację badań, o których mowa w art. 15a ust. 2, w formie karty badania lekarskiego.

4.

Wyniki badań specjalistycznych i pomocniczych oraz kopia orzeczenia lekarskiego stanowią załączniki do karty badania lekarskiego.

Art. 15g.

1.
Psycholog upoważniony wydaje orzeczenie psychologiczne na podstawie wyników badań, o których mowa w art. 15a ust. 3 lub 4.
2.
Oryginał orzeczenia psychologicznego otrzymuje osoba ubiegająca się. W przypadku orzeczenia stwierdzającego, że osoba ubiegająca się należy do osób wymienionych w art. 15 ust. 1 pkt 2-4 i nie może dysponować bronią, kopię tego orzeczenia dołącza się do zawiadomienia, o którym mowa w art. 15 ust. 4 zdanie drugie.
3.
Dokumentację badań psychologicznych stanowią wyniki badań przeprowadzonych przez psychologa upoważnionego w zakresie określonym w art. 15a ust. 3 lub 4; kopia orzeczenia psychologicznego stanowi załącznik do dokumentacji.

Art. 15h.

1.
Od orzeczenia lekarskiego lub psychologicznego przysługuje odwołanie wnoszone na piśmie.
2. Odwołanie przysługuje osobie ubiegającej się oraz komendantowi wojewódzkiemu Policji właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania tej osoby.
3.
Odwołanie wraz z jego uzasadnieniem wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia orzeczenia, za pośrednictwem lekarza lub psychologa, który wydał orzeczenie, do jednego z podmiotów odwoławczych, którymi są:
 - 1) wojewódzkie ośrodki medycyny pracy, a w przypadku gdy odwołanie dotyczy orzeczenia lekarskiego wydanego w wojewódzkim ośrodku medycyny pracy – instytuty badawcze w dziedzinie medycyny pracy;
 - 2) jednostki służby medycyny pracy podmiotów leczniczych utworzonych i wyznaczonych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych;
 - 3) podmioty lecznicze utworzone i wyznaczone przez Ministra Obrony Narodowej.
4.
Lekarz lub psycholog, za pośrednictwem którego jest wnoszone odwołanie, przekazuje je wraz z dokumentacją badań do podmiotu odwoławczego w terminie 7 dni od dnia otrzymania odwołania.
5.
Badanie w trybie odwołania przeprowadza się w terminie 30 dni od dnia otrzymania odwołania.
6.
Koszty badania lekarskiego lub psychologicznego ponosi odwołujący się.
7.
Orzeczenie lekarskie lub psychologiczne wydane w trybie odwołania jest ostateczne.

Art. 15i.

1.
Kontrolę wykonywania i dokumentowania badań lekarskich lub psychologicznych oraz wydawanych orzeczeń lekarskich lub psychologicznych przeprowadza wojewoda właściwy ze względu na miejsce wydania orzeczenia lekarskiego lub psychologicznego.
2.
Kontrolę przeprowadzają odpowiednio lekarz upoważniony lub psycholog upoważniony, posiadający pisemne upoważnienie właściwego wojewody, zwani dalej „osobami upoważnionymi”.
3.
Upoważnienie zawiera:
 - 1) datę wydania upoważnienia;
 - 2) numer upoważnienia;

- 3) imię i nazwisko oraz numer dokumentu potwierdzającego tożsamość osoby upoważnionej;
- 4) powołanie podstawy prawnej kontroli;
- 5) nazwę i adres podmiotu kontrolowanego;
- 6) zakres kontroli;
- 7) miejsce i termin przeprowadzenia kontroli.

4.

Osoby upoważnione przy wykonywaniu czynności kontrolnych, za okazaniem upoważnienia, mają prawo:

- 1) wstępu do pomieszczeń, w których są wykonywane badania;
- 2) żądania ustnych i pisemnych wyjaśnień oraz dokumentacji odpowiednio od lekarza upoważnionego lub psychologa upoważnionego wykonującego badania albo od kierownika podmiotu wykonującego badania;
- 3) udziału w czynnościach związanych z przeprowadzaniem badań;
- 4) wglądu do dokumentacji medycznej;
- 5) zabezpieczenia dowodów.

5.

Odpowiednio lekarz upoważniony lub psycholog upoważniony, których czynności są przedmiotem kontroli, a jeżeli badania były wykonywane w podmiocie leczniczym – również kierownik tego podmiotu są obowiązani do:

- 1) niezwłocznego przedstawiania na żądanie osoby upoważnionej wszelkich dokumentów i materiałów niezbędnych do przeprowadzenia kontroli oraz zapewnienia terminowego udzielania wyjaśnień;
- 2) zapewnienia warunków i środków niezbędnych do sprawnego przeprowadzenia kontroli, w szczególności udostępniania, w miarę możliwości, oddzielnych pomieszczeń z odpowiednim wyposażeniem;
- 3) sporządzenia na żądanie osoby upoważnionej niezbędnych do kontroli odpisów, kserokopii lub wyciągów z dokumentów oraz zestawień i obliczeń opartych na dokumentach.

Art. 15j.

1.

Z przeprowadzanych czynności kontrolnych sporządza się protokół, który zawiera:

- 1) imię i nazwisko oraz adres miejsca zamieszkania albo nazwę oraz adres siedziby;
- 2) adres miejsca wykonywania badań;
- 3) datę rozpoczęcia i zakończenia czynności kontrolnych;
- 4) imiona i nazwiska osób upoważnionych;
- 5) opis stanu faktycznego;
- 6) stwierdzone nieprawidłowości;
- 7) wnioski osób upoważnionych;
- 8) datę i miejsce sporządzenia protokołu;
- 9) informację o braku zastrzeżeń albo informację o odmowie podpisania protokołu oraz o przyczynie tej odmowy.

2.

Protokół podpisują osoby upoważnione oraz odpowiednio lekarz upoważniony lub psycholog upoważniony, których czynności były przedmiotem kontroli, a jeżeli badania były wykonywane w podmiocie leczniczym – również kierownik tego podmiotu.

3.

Jeżeli po sporządzeniu protokołu, a przed jego podpisaniem, odpowiednio lekarz upoważniony lub psycholog upoważniony, których czynności były przedmiotem kontroli, a jeżeli badania były wykonywane w podmiocie leczniczym – również kierownik tego podmiotu zgłosi umotywowane zastrzeżenia co do faktów stwierdzonych w trakcie kontroli i opisanych w protokole, osoby wykonujące czynności kontrolne są obowiązane zbadać dodatkowo te fakty i uzupełnić protokół.

4.

Zgłoszenie zastrzeżeń, o których mowa w ust. 3, nie stanowi przeszkody do podpisania protokołu przez osoby upoważnione.

5.

Protokół kontroli sporządza się w dwóch egzemplarzach, z których jeden egzemplarz przekazuje się odpowiednio lekarzowi upoważnionemu albo psychologowi upoważnionemu, których czynności były przedmiotem kontroli, a jeżeli badania były wykonywane w podmiocie leczniczym – kierownikowi tego podmiotu.

6.

Odpowiednio lekarz upoważniony lub psycholog upoważniony, których czynności były przedmiotem kontroli, a jeżeli badania były wykonywane w podmiocie leczniczym – również kierownik tego podmiotu, w terminie 7 dni od dnia otrzymania protokołu, ma prawo do wniesienia zastrzeżeń co do sposobu przeprowadzenia czynności kontrolnych oraz ustaleń zawartych w protokole.

7.

Na podstawie ustaleń kontroli wojewoda może przedstawić odpowiednio lekarzowi upoważnionemu lub psychologowi upoważnionemu, których czynności były przedmiotem kontroli, a jeżeli badania były wykonywane w podmiocie leczniczym – również kierownikowi tego podmiotu, w wystąpieniu pokontrolnym, zalecenia pokontrolne nakazujące usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości i określa termin ich wykonania.

8.

W przypadku nieusunięcia stwierdzonych nieprawidłowości w terminie, o którym mowa w ust. 7, wojewoda składa wniosek do właściwego komendanta wojewódzkiego Policji prowadzącego rejestr o wykreślenie z rejestru lekarzy upoważnionych lub z rejestru psychologów upoważnionych odpowiednio lekarza upoważnionego lub psychologa upoważnionego, których czynności były przedmiotem kontroli.

Art. 15k.

W sprawach dotyczących sposobu postępowania z dokumentacją związaną z badaniami psychologicznymi, o których mowa w art. 15a ust. 3 i 4, stosuje się przepisy wydane na podstawie art. 11 ust. 5 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o służbie medycyny pracy (Dz. U. z 2014 r. poz.

1184).

Art. 15l.

Minister właściwy do spraw zdrowia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres i formę prowadzenia szkoleń pozwalających na uzyskanie dodatkowych kwalifikacji, o których mowa w art. 15b ust. 1 pkt 3 i art. 15c ust. 1 pkt 3;
- 2) jednostki uprawnione do prowadzenia szkoleń, o których mowa w pkt 1;
- 3) sposób oceny stanu narządu wzroku;
- 4) wzory:
 - a) orzeczenia lekarskiego, o którym mowa w art. 15f ust. 1 i art. 15h ust. 7,
 - b) karty badania lekarskiego, o której mowa w art. 15f ust. 3,
 - c) orzeczenia psychologicznego, o którym mowa w art. 15g ust. 1 i art. 15h ust. 7,
 - d) zaświadczenia o wpisie do rejestru lekarzy upoważnionych i zaświadczenia o wpisie do rejestru psychologów upoważnionych,
 - e) pieczęci używanych przez lekarza upoważnionego lub psychologa upoważnionego – mając na względzie właściwe przygotowanie lekarzy upoważnionych i psychologów upoważnionych, sprawny obieg dokumentacji oraz jednolitość stosowanych wzorów.

Art. 16.

1.

Osoba, która występuje z podaniem o wydanie pozwolenia na broń, jest obowiązana zdać egzamin przed komisją powołaną przez właściwy organ Policji ze znajomości przepisów dotyczących posiadania i używania danej broni oraz z umiejętności postępowania się tą bronią.

2.

Od egzaminu, o którym mowa w ust. 1, zwolnieni są funkcjonariusze Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Celnej, Biura Ochrony Rządu, Służby Więziennej, funkcjonariusze lub pracownicy innych państwowych formacji uzbrojonych i żołnierze zawodowi Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, członkowie Polskiego Związku Łowieckiego – w zakresie broni myśliwskiej, oraz członkowie Polskiego Związku Strzelectwa Sportowego posiadający licencję zezwalającą na uprawianie strzelectwa sportowego – w zakresie broni sportowej, jeżeli zdali taki egzamin na podstawie odrębnych przepisów.

3.

Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, tryb przeprowadzania i zakres przedmiotowy egzaminu, skład komisji egzaminacyjnej oraz stawki odpłatności za egzamin. Egzamin powinien składać się z części teoretycznej, dotyczącej znajomości przepisów w zakresie zgodnego z prawem posiadania i używania danej broni, oraz z części praktycznej, dotyczącej umiejętności postępowania się tą bronią, a stawki odpłatności za egzamin powinny być zróżnicowane w zależności od celu, w jakim ma być wydane pozwolenie na broń.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie **egzaminu ze znajomości przepisów dotyczących posiadania broni**

oraz umiejętności postępowania się bronią

{ze zmianami do 2015.01.29}

§ 1.

Rozporządzenie określa:

- 1) tryb przeprowadzania egzaminu ze znajomości przepisów dotyczących posiadania i używania broni oraz umiejętności postępowania się bronią, zwanego dalej „egzaminem”,
- 2) zakres przedmiotowy egzaminu,
- 3) skład komisji egzaminacyjnej,
- 4) stawki odpłatności za egzamin.

§ 2.

1.

Egzamin organizują organy właściwe w sprawach wydawania pozwoleń na broń

2. uchylony

3.

Członkowie komisji są obowiązani posiadać imienne upoważnienie do przeprowadzenia egzaminu, wydane przez organ, o którym mowa w ust. 1.

4.
W sprawach dotyczących wydania pozwolenia na broń w celach sportowych w skład komisji przeprowadzającej teoretyczną część egzaminu dodatkowo może wchodzić osoba posiadająca kwalifikacje co najmniej instruktora strzelectwa sportowego.
5.
Praktyczną część egzaminu przeprowadza się z udziałem członka komisji posiadającego uprawnienia instruktora strzelań policyjnych lub instruktora wyszkolenia strzeleckiego.
6.
Pracami komisji kieruje przewodniczący wybrany spośród członków komisji.

§ 3.

Egzamin składa się z części teoretycznej i praktycznej.

- 1) teoretycznej, obejmującej sprawdzenie znajomości przepisów dotyczących posiadania i używania broni,
- 2) praktycznej, obejmującej sprawdzenie umiejętności bezpiecznego posługiwania się bronią danego rodzaju.

§ 4.

1.
Zakres przedmiotowy teoretycznej części egzaminu obejmuje sprawdzenie:
 - 1) znajomości przepisów ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji oraz przepisów wydanych na jej podstawie,
 - 2) znajomości przepisów Kodeksu karnego dotyczących przestępstw związanych z bronią
2.
Teoretyczną część egzaminu przeprowadza się w formie testu, składającego się z 10 pytań, którego wyniki wpisuje się na karcie egzaminacyjnej.
4.
Warunkiem zdania teoretycznej części egzaminu jest udzielenie przez zdającego prawidłowej odpowiedzi na wszystkie pytania.
5.
Wzór karty egzaminacyjnej z części teoretycznej egzaminu określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 5.

1.
Część praktyczna egzaminu obejmuje sprawdzenie przestrzegania szczegółowych zasad zachowania bezpieczeństwa na strzelnicy, umiejętności prawidłowego rozkładania i składania, ładowania i rozładowywania danej broni, postępowania z bronią niesprawną w stopniu uniemożliwiającym dalsze strzelanie, określenia części broni oraz przeprowadzenie sprawdzianu strzeleckiego z użycia danego rodzaju broni.
2.
Praktyczną część egzaminu przeprowadza się na strzelnicy, a wyniki wpisuje się na karcie egzaminacyjnej.
3.
Komisja może zadawać zdającemu pytania dotyczące zagadnień, o których mowa w ust. 1.
4.
Część praktyczną uważa się za zdaną, gdy zdający wykaże się znajomością zagadnień, o których mowa w ust. 1, oraz uzyska ze sprawdzianu strzeleckiego wyniki przewidziane dla danego rodzaju broni.
5.
Szczegółowy zakres sprawdzianu strzeleckiego określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.
6.
Wzór karty egzaminacyjnej z praktycznej części egzaminu określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

7.
Części praktycznej egzaminu nie przeprowadza się w przypadku broni, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji *{biała, pałki kusze itd}*.

8.
Sprawdzianu strzeleckiego nie przeprowadza się w przypadku broni sygnałowej.

§ 6.

1.
W przypadku niezdania:

- 1) części teoretycznej egzaminu — zdającego nie dopuszcza się do części praktycznej egzaminu,
- 2) części praktycznej egzaminu — egzamin poprawkowy obejmuje wyłącznie tę część egzaminu.

2.
Zdającemu przysługuje jeden egzamin poprawkowy, który przeprowadza się nie wcześniej niż po upływie siedmiu dni od dnia niezdania egzaminu.

§ 7.

1.
Przebieg egzaminu oraz jego wyniki dokumentowane są w protokole, którego integralnymi częściami są karty egzaminacyjne z teoretycznej i praktycznej części egzaminu.

2.
Przed rozpoczęciem egzaminu komisja informuje zdającego o możliwości wpisania przez niego do protokołu uwag dotyczących przebiegu egzaminu, w tym o możliwości zgłoszenia wniosku o egzamin poprawkowy.

3.
Po zakończeniu egzaminu protokół jest podpisywany przez członków komisji oraz przez zdającego.

4.
Wzór protokołu określa załącznik nr 4 do rozporządzenia.

§ 8.

1.
Ustala się następujące stawki odpłatności za egzamin związany z ubieganiem się o wydanie pozwolenia na broń w celach:

1) ochrony osobistej	500 zł,
2) sportowych	800 zł,
3) kolekcjonerskich	1150 zł,
4) pamiątkowych	550 zł,
5) szkoleniowych, z zastrz. ust. 4	1000 zł,
6) innych	600 zł.”,

2.
Za egzamin poprawkowy pobiera się dodatkową opłatę, stanowiącą połowę stawki opłaty za egzamin.

3.
Opłaty, o których mowa w ust. 1 i 2, wnosi się przed przystąpieniem do egzaminu.

4.
Stawka odpłatności za egzamin związany z ubieganiem się o wydanie pozwolenia na broń w celach szkoleniowych dla nauczycieli realizujących w szkołach lub szkołach wyższych zajęcia z przysposobienia obronnego wynosi 100 zł.

§ 9.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia

1. Strzelanie z broni palnej bojowej – pistoletów lub rewolwerów centralnego zapłonu:

- 1) cel – tarcza strzelecka TS-2;
- 2) odległość – **15** metrów;
- 3) liczba amunicji – **6** sztuk;
- 4) postawa – stojąca;
- 5) czas – **6** minut;
- 6) zaliczenie strzelania – uzyskanie co najmniej **35 punktów**, stanowiących sumę punktów z trafień w pola punktowe tarczy strzeleckiej.

Uwaga: w przypadku ubiegania się o pozwolenie na broń przystosowaną wyłącznie do strzelania za pomocą prochu czarnego (dymnego) do przeprowadzenia sprawdzianu strzeleckiego używa się pistoletu centralnego zapłonu.

2. Strzelanie z broni gazowej lub alarmowej:

- 1) cel – kulochwyt;
- 2) liczba amunicji – **3** sztuki;
- 3) postawa – stojąca;
- 4) czas – **3** minuty;
- 5) zaliczenie strzelania – oddanie 3 strzałów z amunicji alarmowej **w kierunku kulochwytu**.

3. Strzelanie z pistoletów maszynowych ogniem pojedynczym:

- 1) cel – tarcza strzelecka TS-10;
- 2) odległość – **25** metrów;
- 3) liczba amunicji – **10** sztuk;
- 4) postawa – stojąca;
- 5) czas – **10** minut;
- 6) zaliczenie strzelania – uzyskanie co najmniej **8 trafień** w pole punktowe tarczy.

4. Strzelanie ze strzelb gładkolufowych:

- 1) cel – tarcza strzelecka TS-3;
- 2) odległość – **15** metrów;
- 3) liczba amunicji – **3** sztuki nabojów z **pociskiem kulowym**;
- 4) postawa – stojąca;
- 5) czas – **3** minuty;
- 6) zaliczenie strzelania – oddanie co najmniej **2 celnych strzałów** w pole punktowe tarczy.

5. Strzelanie z karabinków samoczynnych, samopowtarzalnych i karabinów ogniem pojedynczym:

- 1) cel – tarcza strzelecka TS-10;
- 2) odległość – **50** metrów;
- 3) liczba amunicji – **10** sztuk;
- 4) postawa – leżąca;
- 5) czas – **10** minut;
- 6) zaliczenie strzelania – uzyskanie co najmniej **8 trafień** w pole punktowe tarczy.

6. Strzelanie z broni boczego zapłonu:

1) pistoletu:

- a) cel – tarcza strzelecka TS-4,
- b) odległość – **25** metrów,
- c) liczba amunicji – **5** sztuk,
- d) postawa – stojąca,
- e) czas – **5** minut,
- f) zaliczenie strzelania – uzyskanie co najmniej **35 punktów** stanowiących sumę punktów z trafień w pola punktowe tarczy;

2) karabinka:

- a) cel – tarcza strzelecka TS-1,
- b) odległość – **50** metrów,
- c) liczba amunicji – **5** sztuk,
- d) postawa – leżąca,
- e) czas – **5** minut,
- f) zaliczenie strzelania – uzyskanie co najmniej **35 punktów** stanowiących sumę punktów z trafień w pola punktowe tarczy.

UOBIA c.d.

Art. 17.

1.
Właściwy organ Policji może odmówić wydania pozwolenia na broń osobie, która naruszyła:
 - 1) warunki określone w pozwoleniu na broń, o których mowa w art. 10 ust. 7;
{ 10.7.: Właściwy organ Policji może w pozwoleniu na broń ograniczyć lub wykluczyć możliwość jej noszenia, co potwierdza się w legitymacji posiadacza broni. }
 - 2) obowiązek rejestracji broni, o którym mowa w art. 13 ust. 1 *{max 5 dni}*;
 - 3) obowiązek zawiadomienia o utracie broni, o którym mowa w art. 25 *{max 24 h}*;
 - 4) obowiązek zawiadomienia o zmianie miejsca stałego pobytu, o którym mowa w art. 26 *{max 14 dni}*;
 - 5) zasady przechowywania oraz ewidencjonowania broni i amunicji oraz ich noszenia, o których mowa w art. 32 *{czyli rozporządzenie}*.
2.
Właściwy organ Policji może odmówić wydania pozwolenia na broń osobie, której cofnięto pozwolenie na broń na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 4.
{ 18.1.: 4) przemieszcza się z rozładowaną bronią albo nosi broń, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, środka odurzającego lub substancji psychotropowej albo środka zastępczego. }
3.
Właściwy organ Policji odmawia wydania pozwolenia na broń osobie, która nie zdała egzaminu, o którym mowa w art. 16 ust. 1.
4.
Właściwy organ Policji odmawia wydania pozwolenia na broń osobie, która nie przedstawiła orzeczenia lekarskiego i psychologicznego, o którym mowa w art. 15 ust. 3.

Art. 18.

1.
Właściwy organ Policji **cofa** pozwolenie na broń, jeżeli osoba, której takie pozwolenie wydano:
 - 1) nie przestrzega warunków określonych w pozwoleniu na broń, o których mowa w art. 10 ust. 7;
{ Właściwy organ Policji może w pozwoleniu na broń ograniczyć lub wykluczyć możliwość jej noszenia, co potwierdza się w legitymacji posiadacza broni. }
 - 2) należy do osób, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 2-6 *{psychol, pijak, narko}*;
 - 3) naruszyła obowiązek zawiadomienia o utracie broni, o którym mowa w art. 25 *{max 24 h}*;
 - 4) przemieszcza się z rozładowaną bronią albo nosi broń, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, środka odurzającego lub substancji psychotropowej albo środka zastępczego.
2.
Przepisy ust. 1 pkt 2-4 stosuje się odpowiednio do osób dopuszczonych do posiadania broni, o których mowa w art. 30 ust. 1.
3.
Osobom posiadającym zarejestrowaną broń pneumatyczną w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 2-4, unieważnia się kartę rejestracyjną broni.
4.
Właściwy organ Policji **może cofnąć** pozwolenie na broń, jeżeli ustały okoliczności faktyczne, które stanowiły podstawę do jego wydania.

5.

Właściwy organ Policji **może cofnąć** pozwolenie na broń w przypadku naruszenia przez osobę posiadającą pozwolenie:

- 1) obowiązku rejestracji broni, o którym mowa w art. 13 ust. 1 *{max 5 dni}*;
- 2) obowiązku poddania się badaniom lekarskim i psychologicznym i przedstawienia orzeczeń lekarskiego i psychologicznego, o których mowa w art. 15 ust. 3-5;
- 3) obowiązku zawiadomienia właściwego organu Policji o zmianie miejsca stałego pobytu, o którym mowa w art. 26;
- 4) zasad przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji, o których mowa w art. 32 *{rozporządzenie}*;
- 5) wymogu uzyskania zgody na wywóz broni i amunicji za granicę, o którym mowa w art. 38 *{n.d. Europejskiej karty broni}*;
- 6) zasady, o której mowa w art. 45 *{Broń palna oraz inna broń zdolna do rażenia celów na odległość może być używana w celach szkoleniowych i sportowych tylko na strzelnicach.}*;
- 7) zakazu użyczenia broni osobie nieupoważnionej.

6.

Przepisy ust. 5 pkt 2-3 i 6 stosuje się odpowiednio do osób posiadających dopuszczenie do posiadania broni.

7.

Osobom posiadającym zarejestrowaną broń pneumatyczną w przypadkach, o których mowa w ust. 5 pkt 2-6, można unieważnić kartę rejestracyjną broni.

8.

Osoba, której cofnięto pozwolenie na broń, dopuszczenie do posiadania broni lub której unieważniono kartę rejestracyjną broni, jest zobowiązana - w terminie **7 dni** od dnia otrzymania ostatecznej decyzji o cofnięciu pozwolenia na broń, dopuszczenia do posiadania broni lub unieważnienia karty - zwrócić dokumenty potwierdzające legalność posiadania broni i amunicji do właściwego organu Policji.

Art. 19.

1.

Osobie posiadającej broń zgodnie z przepisami ustawy Policja, a w przypadku żołnierzy zawodowych Żandarmeria Wojskowa, **może za pokwitowaniem odebrać broń i amunicję oraz dokumenty potwierdzające legalność posiadania broni** w przypadku ujawnienia:

1) okoliczności, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1–2 i 4 oraz ust. 5, w zakresie broni palnej,

{{ograniczenie/wykluczenie noszenia // psychol, pijak, narko, // przemieszcza się z rozładowaną bronią albo nosi broń, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, środka odurzającego lub substancji psychotropowej albo środka zastępczego // NARUSZENIA: 1) obowiązku rejestracji broni, o którym mowa w art. 13 ust. 1 {max 5 dni}; 2) obowiązku poddania się badaniom lekarskim i psychologicznym i przedstawienia orzeczeń lekarskiego i psychologicznego, o których mowa w art. 15 ust. 3–5; 3) obowiązku zawiadomienia właściwego organu Policji o zmianie miejsca stałego pobytu, o którym mowa w art. 26; 4) zasad przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji, o których mowa w art. 32 {rozporządzenie}; 5) wymogu uzyskania zgody na wywóz broni i amunicji za granicę, o którym mowa w art. 38 {n.d. Europejskiej karty broni}; 6) zasady, o której mowa w art. 45 {Broń palna oraz inna broń zdolna do rażenia celów na odległość może być używana w celach szkoleniowych i sportowych tylko na strzelnicach.}; 7) zakazu użyczenia broni osobie nieupoważnionej. }}

2) okoliczności, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 i 4 oraz ust. 5 pkt 2–6, w zakresie zarejestrowanej broni pneumatycznej – a zwłoka zagrażałaby bezpieczeństwu publicznemu.

1a.

Policja, a w przypadku żołnierzy zawodowych Żandarmeria Wojskowa, może za pokwitowaniem odebrać broń i amunicję oraz dokumenty potwierdzające legalność posiadania broni osobie posiadającej broń zgodnie z przepisami, przeciwko której toczy się postępowanie karne o przestępstwa określone w art. 15 ust. 1 pkt 6

{ 15.1.6.: a) skazanym prawomocnym orzeczeniem sądu za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe; b) skazanym prawomocnym orzeczeniem sądu za nieumyślne przestępstwo: – przeciwko życiu i zdrowiu; – przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo gdy sprawca zbiegł z miejsca zdarzenia. },

do czasu prawomocnego zakończenia tego postępowania, na okres nie dłuższy niż 3 lata.

2.

Broń oraz dokumenty, o których mowa w ust. 1 oraz 1a, niezwłocznie przekazuje się do depozytu właściwemu organowi Policji albo Żandarmerii Wojskowej.

3.

Uprawnienia i obowiązki, o których mowa w ust. 1, 1a oraz 2, realizuje także Straż Graniczna na obszarze przejścia granicznego i w strefie nadgranicznej.

Art. 20.

Cofnięcie pozwolenia na broń, dopuszczenia do posiadania broni oraz unieważnienie karty rejestracyjnej broni pneumatycznej następuje w drodze decyzji administracyjnej.

Art. 21.

1.
Dopuszcza się zbywanie broni i amunicji do tej broni pomiędzy osobami posiadającymi pozwolenie na ten sam rodzaj broni.
2.
Zbywający broń i amunicję do tej broni obowiązany jest niezwłocznie powiadomić pisemnie o tym fakcie właściwy organ Policji.

Art. 22.

1.
Osoba, która utraciła uprawnienie do posiadania broni lub której unieważniono kartę rejestracyjną broni pneumatycznej, jest obowiązana niezwłocznie zbyć broń i amunicję do tej broni.
 - 1a.
Za wykonanie obowiązku, o którym mowa w ust. 1, uważa się także pozbawienie broni palnej cech użytkowych.
 2.
Zbycie broni, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić za pośrednictwem przedsiębiorcy uprawnionego do obrotu bronią lub w sposób, o którym mowa w art. 21.
 3.
Jeżeli broń nie zostanie zbyta w terminie 30 dni, należy ją złożyć wraz z amunicją do depozytu właściwego organu Policji.
 4.
Złożenie broni i amunicji do depozytu nie stanowi przeszkody do ich zbycia w trybie, o którym mowa w ust. 2.

Art. 23.

1.
Koszty związane z deponowaniem broni i amunicji ponosi:
 - 1) Policja lub Żandarmeria Wojskowa – w przypadku przejęcia jej do depozytu, w trybie określonym w art. 19 ust. 1, 1a *{odebrana za pokwitowaniem}* oraz ust. 3 lub art. 36 ust. 3 *{naruszenie zakazu przesyłania}*, oraz przekazania do depozytu przez znalazcę;
 - 2) osoba, która utraciła prawo do jej posiadania, deponująca ją w trybie określonym w art. 22 ust. 3;
 - 3) osoba deponująca, która weszła w jej posiadanie po osobie zmarłej;
 - 4) osoba deponująca ją w trybie, o którym mowa w art. 41 ust. 2, art. 42 ust. 5, art. 43 ust. 5 *{terminy dla cudzoziemców}* oraz w art. 54 *{końcowe „90 dni”}*.
2.
Osoba składająca do depozytu broń, amunicję, z wyjątkiem znalazcy tej broni lub amunicji, w zakresie tej broni może:
 - 1) wyrazić zgodę na jej zniszczenie – do protokołu przyjęcia broni oraz amunicji;
 - 2) złożyć pisemny wniosek o zniszczenie broni oraz amunicji;
 - 3) złożyć pisemne oświadczenie woli o przeniesieniu własności broni oraz amunicji na rzecz Skarbu Państwa.
3.
W przypadku, o którym mowa w ust. 2, opłaty związane z deponowaniem broni i amunicji są pobierane po upływie roku od dnia ich złożenia do depozytu.

Art. 24.

Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej oraz z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady deponowania i niszczenia broni i amunicji w depozycie Policji, Żandarmerii Wojskowej lub organu celnego, o którym mowa w art. 37 ust. 3, oraz stawki odpłatności za ich przechowywanie w depozycie, z uwzględnieniem zapewnienia protokolarnego przejścia broni i amunicji do depozytu, prowadzenia ich ewidencji oraz utrzymywania w odpowiednim stanie technicznym, a także sposobu i trybu postępowania Policji i Żandarmerii Wojskowej lub organu celnego ze zdeponowaną bronią i amunicją, w tym nienadającą się do dalszego użytku, w przypadku wyrażenia zgody lub wniosku o ich zniszczenie lub przeniesienia własności broni lub amunicji na rzecz Skarbu Państwa przez osobę deponującą.

Art. 25.

Posiadacz broni w przypadku jej **utruty** jest zobowiązany niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu **24 godzin** od chwili **stwierdzenia** utraty broni, zawiadomić o tym Policję albo Żandarmerię Wojskową.

Art. 26.

Osoba posiadająca pozwolenie na broń lub posiadająca broń podlegającą rejestracji, która nie wymaga pozwolenia na broń, jest obowiązana w razie **zmiany miejsca stałego pobytu** zawiadomić o tym fakcie pisemnie, w terminie **14 dni od dnia zmiany** miejsca stałego pobytu, organ Policji właściwy ze względu na nowe miejsce stałego pobytu.

Art. 27.

1. Właściwe organy Policji, a w stosunku do żołnierzy zawodowych – właściwe organy wojskowe, są uprawnione do kontroli wykonywania obowiązków wynikających z przepisów ustawy przez osoby oraz podmioty, o których mowa w art. 29 ust. 1.

2. Komendant Główny Policji, z zastrzeżeniem ust. 3, prowadzi rejestr zawierający:

1) dane osobowe osób:

- a) posiadających pozwolenie na broń,
- b) dopuszczonych do posiadania broni, posiadających legitymację osoby dopuszczonej do posiadania broni,
- c) ubiegających się o pozwolenie na broń lub dopuszczenie do posiadania broni,
- d) posiadających kartę rejestracyjną broni;

2) dane dotyczące podmiotów, o których mowa w art. 29 ust. 1;

3) urzędowe informacje i opinie o tych osobach i podmiotach sporządzone w związku ze sprawami pozwoleń na broń;

4) określenie liczby posiadanych przez te osoby lub podmioty egzemplarzy broni oraz jej rodzaju i cech identyfikacyjnych.

2a.

Dane osobowe, o których mowa w ust. 2 pkt 1, obejmują:

- 1) imię i nazwisko;
- 2) imię ojca i imię matki;
- 3) miejsce i datę urodzenia;
- 4) adres miejsca stałego pobytu;
- 5) numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL).

3.

Dane osobowe żołnierzy zawodowych posiadających pozwolenie na broń, urzędowe informacje i opinie o tych osobach sporządzone w związku ze sprawami pozwoleń na broń oraz liczba posiadanych przez te osoby egzemplarzy broni, rodzaj i cechy identyfikacyjne tej broni podlegają wpisowi do rejestru prowadzonego przez Komendanta Głównego Żandarmerii Wojskowej.

4.

Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej przekazuje raz w roku, w terminie do 1 marca, Komendantowi Głównemu Policji informację o liczbie pozwoleń na broń wydanych w roku poprzednim, wraz z informacją o liczbie egzemplarzy i rodzajach broni, na które pozwolenia te zostały wydane.

5.

Polski Związek Łowiecki i zarządy stowarzyszeń strzeleckich są obowiązane do corocznego składania właściwym organom Policji aktualnych wykazów członków uprawiających łowiectwo lub strzelectwo z użyciem własnej broni oraz do powiadamiania tych organów o wykluczeniu wymienionych członków tych organizacji w terminie 30 dni od dnia wykluczenia.

6.

Wykaz, o którym mowa w ust. 5, obejmuje imię i nazwisko, numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL) oraz adres miejsca stałego pobytu.

7.

Przepisy ust. 2a pkt 5 i ust. 6, w zakresie odnoszącym się do numeru ewidencyjnego Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL), nie dotyczą obywateli państwa członkowskiego Unii Europejskiej, którym nie został on nadany.

Art. 28.

Broni **odpowiadającej celom łowieckim** i broni **odpowiadającej celom sportowym** oraz amunicji do takiej broni można udzielać osobom **posiadającym pozwolenie** na broń **wydane w celach** łowieckich lub sportowych.

Art. 29.

1.
Świadectwo broni może być wydane:
 - 1) przedsiębiorcom i jednostkom organizacyjnym, którzy na podstawie odrębnych przepisów powołali wewnętrzne służby ochrony, jeżeli broń jest niezbędna do wykonywania przez te służby zadań wynikających z planu ochrony;
 - 2) przedsiębiorcom, którzy uzyskali koncesje na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, jeżeli broń jest im niezbędna w zakresie i formach określonych w koncesji;
 - 3) podmiotom prowadzącym strzelnicę;
 - 4) szkołom, organizacjom sportowym i łowieckim, stowarzyszeniom obronnym w celu szkolenia i realizacji ćwiczeń strzeleckich lub innym placówkom oświatowym oraz organizatorom kursów, kształcącym w zawodzie pracownika ochrony;
 - 5) podmiotom wykonującym zadania związane z realizacją filmów i innych przedsięwzięć artystycznych;
 - 6) urzędom, instytucjom, zakładom, przedsiębiorcom i innym podmiotom, których pracownikom broń jest niezbędna do ochrony osobistej w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków pracowniczych związanych ze szczególnym narażeniem na zamach przeciwko życiu lub zdrowiu;
 - 7) podmiotom, którym broń jest niezbędna w celach wzywania pomocy, ratowniczych, poszukiwawczych oraz sygnalizowania rozpoczęcia konkurencji w zawodach sportowych.

2.
Świadectwo broni na broń szczególnie niebezpieczną, o której mowa w art. 10 ust. 5 pkt 1, może być wydane wyłącznie podmiotom, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, oraz organizatorom kursów, kształcącym w zawodzie pracownika ochrony.

3.
Podmioty, o których mowa w ust. 1, po uzyskaniu świadectwa broni mogą nabywać broń i amunicję na zasadach określonych w art. 12 ust. 2 i art. 14 albo wynajmować broń od Policji lub Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 30.

1.
Osoby fizyczne mogą posługiwać się bronią podmiotów, o których mowa w art. 29 ust. 1, przy wykonywaniu zadań wymienionych w tym przepisie, po uzyskaniu dopuszczenia do posiadania broni z zachowaniem zasad określonych w art. 15 ust. 1-5 *{zdrowotne}* i art. 16 ust. 1 i 2 *{egzamin}* oraz zatrudnieniu przez te podmioty.

1a.
Wymóg zatrudnienia, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy osób posiadających licencję zawodnika, trenera lub sędziego strzelectwa sportowego, nadaną przez polski związek sportowy w rozumieniu odrębnych przepisów, ubiegających się o dopuszczenie do posiadania broni podczas uczestnictwa, organizacji lub przeprowadzania strzeleckich zawodów sportowych.

1b.
Osoby, o których mowa w ust. 1a, są zwolnione z egzaminu w zakresie broni sportowej określonego w art. 16 ust. 1, jeśli zdały taki egzamin na podstawie odrębnych przepisów.

2.
Dopuszczenie do posiadania broni następuje w drodze decyzji administracyjnej, wydawanej przez właściwy organ Policji.

3. (uchylony).

4.
Legalność posiadania broni przez osoby, o których mowa w ust. 1, potwierdza się w legitymacji osoby dopuszczonej do posiadania broni.

Art. 31.

1.
Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzory: legitymacji posiadacza broni, zaświadczenia uprawniającego do nabycia broni, legitymacji osoby dopuszczonej do posiadania broni i świadectwa broni oraz karty rejestracyjnej broni. Legitymacje i zaświadczenia powinny zawierać dane umożliwiające jednoznaczną identyfikację osoby oraz rodzaju broni.
2.
Minister Obrony Narodowej oraz minister właściwy do spraw wewnętrznych określą, w drodze rozporządzenia, organy wojskowe właściwe do wydawania pozwoleń na broń podległym im żołnierzom zawodowym i kontroli wykonywania obowiązków wynikających z przepisów ustawy przez osoby, które uzyskały pozwolenie na broń, oraz do prowadzenia rejestru, o którym mowa w art. 27 ust. 3.

Art. 32.

1.
Broń i amunicję należy przechowywać i nosić w sposób uniemożliwiający dostęp do nich osób nieuprawnionych.
2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej oraz ministrem właściwym do spraw kultury, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i warunki przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji, z wyłączeniem podmiotów, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1 i 2, z uwzględnieniem zabezpieczeń uniemożliwiających dostęp do broni i amunicji osobom trzecim.

Warszawa, dnia 16 września 2014 r. Poz. 1224 **ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH** z dnia 26 sierpnia 2014

w sprawie przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji

Na podstawie art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz. 576, z 2013 r. poz. 829 oraz z 2014 r. poz. 295) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie określa szczegółowe zasady i warunki przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji przez:

- 1) podmioty posiadające broń i amunicję na podstawie pozwolenia na broń na okaziciela, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 3-7 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, zwanej dalej „ustawą”;
- 2) osoby posiadające broń i amunicję do niej na podstawie pozwolenia, o którym mowa w art. 10 ust. 4 ustawy.

§ 2.

Broń i amunicję przechowuje się w odpowiednio przystosowanym do tego celu pomieszczeniu, zwanym dalej „magazynem broni”, lub w urządzeniach spełniających wymagania co najmniej klasy S1 według normy PN-EN 14450.

§ 3.

1.
Broń i amunicję, podmioty posiadające broń i amunicję na podstawie pozwolenia na broń na okaziciela, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 3-7 ustawy, zwane dalej „podmiotami posiadającymi broń i amunicję”, przechowują w magazynie broni, w urządzeniach spełniających wymagania co najmniej klasy S1 według normy PN-EN 14450.
2.
Broń na czas przechowywania ma odłączony magazynek oraz jest rozładowana. Warunki przechowywania broni uwzględniają wymagania jej producenta.

3.

Amunicja do broni palnej:

1) jest przechowywana w pudełkach lub pojemnikach, w sposób uniemożliwiający uderzenie w spłonkę naboju;

2) nie jest przechowywana w magazynkach nabojowych.

4.

W magazynie broni przechowuje się również broń i amunicję używaną w szczególności podczas zawodów sportowych, zgrupowań, szkoleń, wystaw oraz podczas realizacji filmów i innych przedsięwzięć artystycznych.

5.

W przypadku braku możliwości przechowywania broni i amunicji w magazynie broni, w przypadkach, o których mowa w ust. 4, musi ona znajdować się w pomieszczeniu zamkniętym i być pod stałym, bezpośrednim nadzorem osoby upoważnionej przez kierownika podmiotu posiadającego broń i amunicję do dysponowania tą bronią.

6.

Klucze do magazynu broni przechowuje kierownik podmiotu posiadającego broń i amunicję lub zatrudniona przez niego i upoważniona pisemnie osoba posiadająca dopuszczenie do posiadania broni wydane na podstawie art. 30 ust. 1 i 2 ustawy.

§ 4.

1.

Magazyn broni stanowi oddzielne pomieszczenie w budynku o konstrukcji niepalnej, wydzielone ścianami murowanymi, usytuowane w miarę możliwości na piętrze, posiadające:

1) gaśnicę proszkową ABC o masie środka gaśniczego co najmniej 4 kg oraz koc gaśniczy;

2) drzwi spełniające co najmniej wymagania, o których mowa w Polskiej Normie PN-EN 1627, plombowane lub zaopatrzone w inny wskaźnik sygnalizujący wejście osób nieuprawnionych; dopuszcza się drzwi obite blachą stalową o grubości co najmniej 2 mm, posiadające blokadę przeciwwyważeniową oraz zamknięcie przynajmniej na jeden zamek, co najmniej w klasie „7” według normy PN-EN 12209, i zasuwę drzwiową zamykaną na kłódkę, co najmniej w klasie „5” według normy PN-EN 12320;

3) okna osłonięte siatką stalową o wymiarach oczek 10 mm × 10 mm, o średnicy drutu 2,5 mm, oraz zamocowaną na stałe w murze kratą wykonaną z prętów stalowych o średnicy nie mniejszej niż 12 mm lub z płaskowników stalowych o wymiarach nie mniejszych niż 8 mm × 30 mm; odstęp między prętami w kracie ma nie przekraczać wymiarów 120 mm × 120 mm, a płaskowników 80 mm w poziomie i 240 mm w pionie; dopuszcza się zamiennie montaż szyb kuloodpornych klasy co najmniej BR 1 według normy PN-EN 1063 lub równoważnej, albo o zwiększonej odporności na włamanie, co najmniej w klasie P4A według normy PN-EN 356, bez możliwości otwierania;

4) zabezpieczenie systemem sygnalizacji włamania i napadu spełniającym wymagania co najmniej normy PN-EN 50131-1 z transmisją sygnału alarmu do uzbrojonego stanowiska interwencyjnego, pełniącego całodobowy dyżur; pomieszczenie niewyposażone w tę sygnalizację obejmuje się całodobową uzbrojoną ochroną;

5) skrzynię z piaskiem lub inne urządzenie służące do przechwytywania pocisków, z oznaczeniem „TU KIERUJ BROŃ”, w miejscu ładowania i rozładowywania broni.

2.

Upoważniony przez komendanta wojewódzkiego (Komendanta Stołecznego) Policji funkcjonariusz Policji stwierdza w protokole, czy magazyn broni spełnia warunki określone w rozporządzeniu oraz czy sposób zabezpieczenia broni i amunicji jest zgodny z wymogami określonymi w rozporządzeniu.

§ 5.

1.

Osoby posiadające broń i amunicję do niej na podstawie pozwolenia, o którym mowa w art. 10 ust. 4 ustawy, przechowują broń i amunicję w urządzeniach spełniających wymagania co najmniej klasy S1 według normy PN-EN 14450.

2.

Broń w liczbie powyżej 50 egzemplarzy i amunicję do niej przechowuje się w pomieszczeniu wyposażonym dodatkowo w zabezpieczenia określone w § 4 ust. 1 pkt 1-4.

§ 6.

1.

Osoby posiadające broń i amunicję do broni palnej w celach kolekcjonerskich oraz pamiątkowych, w przypadku przechowywania tej broni i amunicji poza urządzeniami, o których mowa w § 5 ust. 1, mogą je przechowywać w gablotach przeznaczonych do przechowywania broni po spełnieniu następujących warunków:

1) gabloty do przechowywania broni i amunicji posiadają:

- a) konstrukcję z materiałów zapewniających stabilność,
- b) możliwość przytwierdzenia do podłoża lub zablokowania utrudniającego zmianę ich położenia,
- c) przeszklenie zrobione ze szkła o zwiększonej odporności na przebicie i rozbicie co najmniej w klasie P6B według normy PN-EN 356,
- d) zamknięcia co najmniej w klasie 5 według normy PN-EN 12209;

2) okna w pomieszczeniach, w których jest przechowywana broń i amunicja, są zabezpieczone przez zamontowanie w nich krat, siatki, żaluzji antywłamaniowych spełniających wymagania co najmniej normy PN-EN 1627 albo szyb o podwyższonej odporności na przebicie i rozbicie w klasie co najmniej P4A według normy PN-EN 356;

3) drzwi wejściowe do pomieszczenia, w którym jest przechowywana broń i amunicja, są:

- a) wzmocnione blachą stalową o grubości co najmniej 2 mm,
- b) wyposażone w blokadę przeciwwyważeniową oraz zamknięcie przynajmniej na jeden zamek co najmniej w klasie „7” według normy PN-EN 12209 i zasuwę drzwiową zamykaną na kłódkę co najmniej w klasie „5” według normy PN-EN 12320.

2.

W miejsce zabezpieczeń, o których mowa w ust. 1 pkt 3, dopuszcza się zastosowanie drzwi spełniających co najmniej wymagania, o których mowa w normie PN-EN 1627, plombowanych lub zaopatrzonych w inny wskaźnik sygnalizujący wejście osób nieuprawnionych.

3.

Broń w liczbie powyżej 50 egzemplarzy i amunicję do niej przechowuje się z zastosowaniem dodatkowych zabezpieczeń, o których mowa w § 4 ust. 1 pkt 4.

§ 7.

Urządzenia do przechowywania broni posiadają deklaracje zgodności z odpowiednimi Polskimi Normami lub certyfikaty zgodności z odpowiednimi Polskimi Normami, wydane przez jednostkę certyfikującą akredytowaną przez Polskie Centrum Akredytacji.

§ 8.

1.

Broń palną nosi się w kaburach lub futerałach.

2.

Broń palną przeznaczoną do ochrony osobistej nosi się w sposób jak najmniej widoczny, w kaburze przylegającej do ciała.

3.

Broń palną nieprzeznaczoną do ochrony osobistej, o ile jest to możliwe, ze względu na jej ilość i wielkość, nosi się w sposób określony w ust. 2.

4.

Broń palną przeznaczoną do celów łowieckich w obwodach łowieckich nosi się w czasie polowania w sposób określony w przepisach wydanych na podstawie art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1995 r. - Prawo łowieckie (Dz. U. z 2013 r. poz. 1226, z późn. zm).

§ 9.

1.
Podmiot posiadający broń i amunicję prowadzi ewidencję posiadanej broni i amunicji.
2.
Ewidencję posiadanej broni i amunicji, wraz z kopiami dokumentów zakupu broni i amunicji, przechowuje się w magazynie broni.
3.
Ewidencja posiadanej broni zawiera:
 - 1) nazwę i markę broni;
 - 2) kaliber broni i rok produkcji;
 - 3) numer i serię broni;
 - 4) inne cechy identyfikacyjne broni, w tym wyposażenie dodatkowe;
 - 5) podstawę nabycia broni lub jej przejęcia;
 - 6) datę zewidencjonowania;
 - 7) podstawę i datę przekazania broni wraz z określeniem jednostki, do której broń przekazano;
 - 8) podstawę i datę zdjęcia broni z ewidencji wraz z podpisem osoby upoważnionej.
4.
Ewidencja posiadanej amunicji zawiera:
 - 1) kaliber i typ amunicji;
 - 2) podstawę nabycia amunicji lub jej przejęcia z innej jednostki;
 - 3) ilość zakupionej lub przejętej amunicji;
 - 4) informacje o stanie amunicji, w tym jej przychód i rozchód.

§ 10.

1.
Wydawanie broni i amunicji z magazynu broni i jej zdawanie podlega rejestracji w ewidencji wydawania przyjmowania broni i amunicji.
2.
Ewidencja wydawania – przyjmowania broni zawiera:
 - 1) datę i godzinę wydania/przyjęcia broni;
 - 2) nazwę i markę broni;
 - 3) kaliber broni i rok produkcji;
 - 4) numer i serię broni;
 - 5) ilość magazynków;
 - 6) numer świadectwa broni;
 - 7) imię, nazwisko i podpis wydającego/przyjmującego/zdającego broń.
3.
Ewidencja wydawania – przyjmowania amunicji zawiera:
 - 1) datę i godzinę wydania/przyjęcia amunicji;
 - 2) rodzaj i kaliber wydawanej/przyjmowanej amunicji;
 - 3) ilość wydawanej/przyjmowanej amunicji;
 - 4) imię, nazwisko i podpis wydającego/przyjmującego/zdającego amunicję.

§ 11.

1.
Karty ewidencji są ponumerowane, przeszyte i opatrzone na ostatniej stronie pieczęcią podmiotu posiadającego broń i amunicję.
2.
Osobami uprawnionymi do dokonywania wpisów w ewidencji są kierownik podmiotu posiadającego broń i amunicję lub osoby przez niego pisemnie upoważnione.

3.

Wpisy w ewidencji nie mogą być wymazywane ani w inny sposób usuwane, a zmiany wpisów są dokonywane kolorem czerwonym w sposób czytelny, ze wskazaniem daty zmiany i nazwiska osoby uprawnionej do dokonania takiej zmiany. Zmiana wpisu w ewidencji jest opatrzona podpisem osoby uprawnionej do dokonania takiej zmiany.

4.

Ewidencja może być prowadzona z wykorzystaniem elektronicznych metod przetwarzania informacji pod warunkiem zastosowania rozwiązań systemowych umożliwiających rejestrację i przechowywanie wszystkich operacji wraz z kopią zapasową oraz pozwalających na ich weryfikację na podstawie dokumentów przechowywanych przez podmiot posiadający broń i amunicję przez okres 5 lat od dokonania ostatniego wpisu.

5.

Dane zawarte w ewidencji chroni się przed:

- 1) przypadkowym lub celowym uszkodzeniem lub zniszczeniem;
- 2) kradzieżą;
- 3) zmianą lub dostępem przez osoby nieuprawnione, w tym również za pomocą złośliwego oprogramowania.

§ 12.

Podmioty posiadające broń i amunicję oraz osoby posiadające broń i amunicję na podstawie pozwolenia, o którym mowa w art. 10 ust. 4 ustawy, które uzyskały pozwolenie na broń wydane przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, dostosują sposób przechowywania broni i amunicji do wymogów, o których mowa w § 3-6:

- 1) w terminie 5 lat od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia;
- 2) z dniem uzyskania nowego pozwolenia na broń – w przypadku uzyskania nowego pozwolenia na broń wydanego po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 13.

Traci moc rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 3 kwietnia 2000 r. w sprawie przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji (Dz. U. Nr 27, poz. 343).

§ 14.

Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UOBIA c.d.

Art. 33.

1. Jeżeli interes bezpieczeństwa państwa lub porządek publiczny tego wymagają, minister właściwy do spraw wewnętrznych może wprowadzić, w drodze rozporządzenia, na obszarze całego państwa lub na określonych obszarach, na czas określony, w odniesieniu do wszelkiej broni lub niektórych jej rodzajów zakaz jej noszenia lub przemieszczania w stanie rozładowanym.

2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, dotyczy wszystkich osób posiadających broń zgodnie z przepisami niniejszej ustawy, z wyłączeniem osób posiadających broń na podstawie świadectwa broni wydanego podmiotom, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1, 2 i 6 {ochrona wewnętrzna oraz osób i mienia; przedsiębiorcy i urzędy}, oraz z wyłączeniem osób, o których mowa w art. 39 ust. 1 i w art. 40 {członkowie misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych}.

Rozdział 3

Przewóz przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywóz z zagranicy i wywóz za granicę broni i amunicji oraz zasady posiadania broni i amunicji przez cudzoziemców

Art. 34.

1. Przewóz broni i amunicji przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może nastąpić na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do obywateli państwa członkowskiego Unii Europejskiej, którzy posiadają Europejską kartę broni palnej.

Art. 35.

1.
Przewożenie broni i amunicji środkami transportu publicznego, z zastrzeżeniem ust. 2, jest dopuszczalne przy zachowaniu niezbędnych środków bezpieczeństwa, pod warunkiem że broń i amunicja są zabezpieczone w sposób uniemożliwiający powstanie zagrożenia życia, zdrowia lub mienia.
2.
Przewożenie broni i amunicji w kabinach pasażerskich statków powietrznych przez osoby inne niż specjalnie do tego upoważnione na podstawie odrębnych przepisów jest zakazane.
3.
Minister właściwy do spraw transportu oraz minister właściwy do spraw wewnętrznych określają, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i warunki przewożenia broni i amunicji środkami transportu publicznego, w sposób uniemożliwiający powstanie zagrożenia życia, zdrowia lub mienia.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW TRANSPORTU I GOSPODARKI MORSKIEJ ORAZ SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI

z dnia 10 kwietnia 2000 r. **w sprawie przewożenia broni i amunicji środkami transportu publicznego.**

Dz. U. Nr 31, poz. 390 z dnia 21 kwietnia 2000 r. Na podstawie art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. Nr 53, poz. 549)

zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie określa szczegółowe zasady i warunki przewożenia broni i amunicji środkami transportu publicznego przez:

- 1) podmioty posiadające broń i amunicję na podstawie świadectwa broni wydanego w celach, o których mowa w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, zwanej dalej „ustawą”,
- 2) osoby posiadające broń i amunicję na podstawie pozwolenia na broń wydanego w celach, o których mowa w art. 10 ust. 3 ustawy,
- 3) podmioty lub osoby posiadające broń, o której mowa w art. 11 pkt 1 i 5—7 ustawy.

§ 2.

1.
W środkach transportu publicznego, służących do przewozu pasażerów, broń przewozi się w stanie rozładowanym, bez amunicji w komorze naboju i w magazynkach naboju.
2.
Broń do ochrony osobistej, ochrony bezpieczeństwa innych osób oraz mienia może być załadowana bez wprowadzonego naboju do komory naboju i przewożona w stanie zabezpieczonym.

§ 3.

1.
Amunicję przewozi się środkami transportu publicznego przy zachowaniu niezbędnych wymogów bezpieczeństwa, wykluczających możliwość przypadkowej eksplozji, w ilości uzasadnionej potrzebami osoby przewożącej.
2.
Amunicję przewozi się w opakowaniach fabrycznych przeznaczonych do sprzedaży detalicznej lub w pudełkach i pojemnikach, w sposób uniemożliwiający uderzenie w spłonkę naboju.

§ 4.

Broń i amunicja w czasie przewozu środkami transportu publicznego powinny być zabezpieczone w sposób uniemożliwiający dostęp do nich osób nie-upoważnionych.

§ 5.

Broń i amunicję w pasażerskich statkach powietrznych przewozi się w lukach bagażowych lub w miejscu wskazanym przez przewoźnika, jako bagaż rejestrowany, do którego pasażerowie nie mają dostępu.

§ 6.

Przewoźnik może ustalić dodatkowe zasady przewozu broni i amunicji w wewnętrznych regulaminach, określających warunki obsługi podróżnych, odprawy oraz przewozu osób i rzeczy.

§ 7.

Obsługa środka transportu publicznego, po ujawnieniu przewozu broni lub amunicji w sposób zagrażający bezpieczeństwu pasażerów, powiadamia o tym niezwłocznie najbliższą jednostkę Policji lub Żandarmerii Wojskowej.

§ 8.

Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UOBIA c.d.

Art. 36.

1.
Dopuszcza się przesyłanie broni lub amunicji za pośrednictwem operatorów świadczących usługi pocztowe, o ile świadczą oni tego rodzaju usługi.

2.
Przesyłanie broni lub amunicji za pośrednictwem innych podmiotów niż określone w ust. 1 jest zakazane.

3.
Organy celne, a także przewożące przesyłki podmioty, inne niż określone w ust. 1, w razie stwierdzenia naruszenia zakazu, o którym mowa w ust. 2, zatrzymują przesyłkę, zawiadamiając o tym najbliższy organ Policji, który niezwłocznie protokołarnie przejmuje broń lub amunicję do depozytu.

4.
Operator świadczący usługi pocztowe, któremu zlecono przesłanie broni palnej lub amunicji:

- 1) z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej,
- 3) przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach transakcji realizowanej na obszarze Unii Europejskiej...

- jest obowiązany posiadać zgodę przewozową oraz kopię uprzedniej zgody przewozowej.

5.
W przypadkach innych niż określone w ust. 4 operator świadczący usługi pocztowe, któremu zlecono przesłanie broni lub amunicji, jest obowiązany posiadać kopie dokumentów potwierdzających legalność posiadania broni lub amunicji przez zbywcę i nabywcę, o ile dokumenty takie są wymagane.

6.
Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw łączności oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb i warunki przesyłania broni lub amunicji za pośrednictwem operatorów świadczących usługi pocztowe, z uwzględnieniem:

- 1) zapewnienia możliwości zlokalizowania przesyłanej broni lub amunicji przez organ Policji;
- 2) poddania tej broni odprawie celnej.

Art. 37.

1.
Przywóz broni i amunicji, z państw niebędących państwami członkowskimi Unii Europejskiej, przez obywateli polskich wymaga uprzedniego wydania zaświadczenia przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej.

2.
Osoby, o których mowa w ust. 1, przekraczając zewnętrzną granicę Unii Europejskiej, zobowiązane są do pisemnego zgłoszenia właściwemu organowi celnemu przywozu broni i amunicji. Organ ten niezwłocznie przekazuje informacje zawarte w zgłoszeniu właściwemu organowi Policji.

3.
Jeżeli osoby, o których mowa w ust. 1, nie posiadają pozwolenia na broń, są obowiązane niezwłocznie złożyć przywożoną broń i amunicję do depozytu właściwego organu celnego, a także, w terminie 14 dni od dnia przywozu broni na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wystąpić do właściwego organu Policji z wnioskiem o wydanie pozwolenia na broń.

4.
Koszty związane z deponowaniem broni i amunicji w trybie, o którym mowa w ust. 3, ponosi osoba składająca broń i amunicję do depozytu.

5.
Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór zgłoszenia oraz tryb przekazywania informacji, o których mowa w ust. 2. Zgłoszenie powinno zawierać dane, które pozwolą na jednoznaczną identyfikację osoby przywożącej broń i amunicję, a także jednoznaczną identyfikację tej broni i amunicji.

Art. 37a.

1.
Osobom deklarującym zakup broni palnej lub amunicji w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej właściwy terytorialnie komendant wojewódzki Policji, na ich wniosek, poświadczają uprzednią zgodę przewozową.

2.
Uprzednia zgoda przewozowa powinna zawierać w szczególności:

- 1) wskazanie państwa początkowego i docelowego transakcji;
- 2) nazwę lub imię i nazwisko zbywcy i nabywcy broni palnej lub amunicji;
- 3) siedzibę i adres lub miejsce zamieszkania i adres zbywcy i nabywcy broni palnej lub amunicji;
- 4) adres, na który broń palna lub amunicja ma być dostarczona;
- 5) dane techniczne pozwalające na jednoznaczną identyfikację broni palnej lub amunicji;
- 6) liczbę egzemplarzy broni palnej lub sztuk amunicji.

3.
Organ, o którym mowa w ust. 1, poświadczają uprzednią zgodę przewozową w terminie nie dłuższym niż 5 dni od dnia jej wpływu do tego organu.

4.
Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór uprzedniej zgody przewozowej, z uwzględnieniem danych, o których mowa w ust. 2, w taki sposób, aby zawierała ona elementy umożliwiające jednoznaczną identyfikację broni palnej i stron transakcji oraz miejsca przeznaczone na dokonywanie wpisów poświadczających legalność transakcji.

Art. 38.

1.
Wywóz broni i amunicji za granicę przez obywateli polskich wymaga zgody właściwego organu Policji.

2.
Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku wydania Europejskiej karty broni palnej, uprawniającej do wwozu broni na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 39.

1.
Członkowie misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych oraz osoby zrównane z nimi na podstawie porozumień międzynarodowych mogą posiadać broń i amunicję na podstawie porozumień międzynarodowych lub na zasadzie wzajemności w celach:

- 1) ochrony osobistej;

- 2) łowieckich;
- 3) sportowych;
- 4) kolekcjonerskich;
- 5) pamiątkowych.

2.
Cudzoziemcom, o których mowa w ust. 1, właściwy organ Policji wydaje terminowe pozwolenie na broń na okres pełnienia przez te osoby funkcji w misjach dyplomatycznych i urzędach konsularnych w Rzeczypospolitej Polskiej.

3.
Minister właściwy do spraw wewnętrznych oraz minister właściwy do spraw zagranicznych określają, w drodze rozporządzenia, tryb i warunki wydawania pozwoleń na broń cudzoziemcom, o których mowa w ust. 1, z uwzględnieniem wymogu przedstawienia dokumentu o charakterze pozwolenia na broń, wydanego cudzoziemcowi przez właściwy organ państwa, którego jest obywatelem.

Art. 40.

Cudzoziemcy niewymienieni w art. 39 ust. 1 mogą posiadać broń i amunicję, jeżeli są one niezbędne do wykonywania czynności związanych z ochroną misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych, przedstawicielstw organizacji międzynarodowych, członków oficjalnych delegacji zagranicznych, a także do innych celów wynikających z porozumień międzynarodowych lub z zasady wzajemności, z uwzględnieniem przepisu art. 39 ust. 2 i przepisów wydanych na podstawie art. 39 ust. 3.

Art. 41.

1.
Przywóz broni i amunicji z zagranicy oraz jej wywóz za granicę przez cudzoziemców, o których mowa w art. 39 ust. 1 i art. 40, wymagają uprzedniego wydania zaświadczenia przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej. Zaświadczenie zastępuje pozwolenie na broń na okres do 30 dni od dnia przywozu broni i amunicji.

2.
Jeżeli upłynął termin ważności zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, broń i amunicja podlegają niezwłocznemu złożeniu do depozytu organu Policji właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.

3.
W szczególnie uzasadnionych przypadkach właściwy organ Policji może wydać cudzoziemcowi zaświadczenie zastępujące pozwolenie na broń oraz uprawniające do wywozu broni i amunicji, określając termin ważności tego zaświadczenia nie dłuższy niż 14 dni.

4.
Jeżeli cudzoziemcy, o których mowa w art. 39 ust. 1 i art. 40, nie spełniają warunków określonych w ust. 1 i 2, broń i amunicja podlegają zatrzymaniu przez właściwy organ Straży Granicznej lub organ celny i protokolarnemu przekazaniu organowi Policji właściwemu ze względu na miejsce przekraczania granicy przez tych cudzoziemców.

Art. 42.

1. Cudzoziemcy przybywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej mogą przywozić i wywozić broń odpowiadającą celom łowieckim, a także amunicję do niej w liczbie nieprzekraczającej łącznie 100 sztuk, o ile broń i amunicja mają służyć do polowań organizowanych na podstawie odrębnych przepisów.

2.
Cudzoziemcy przybywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wzięcia udziału w imprezach sportowych, których regulamin wymaga użycia broni lub w celu wzięcia udziału w rekonstrukcji historycznej, a także w przygotowaniach do takich imprez, mogą przywozić i wywozić broń odpowiadającą celom sportowym lub rekonstrukcji historycznej oraz amunicję do tej broni w ilościach określonych w zaproszeniu organizatorów imprez sportowych lub rekonstrukcji historycznych.

2a.
Cudzoziemcy przybywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej mogą przywozić i wywozić broń sygnałową, jeżeli stanowi ona stałe wyposażenie jednostek pływających i statków powietrznych.

2b.
Organizator polowania, imprezy sportowej lub rekonstrukcji historycznej z udziałem cudzoziemców przekazuje – co najmniej na 7 dni przed planowanym terminem polowania, imprezy sportowej lub rekonstrukcji historycznej – komendantowi wojewódzkiemu Policji właściwemu ze względu na miejsce polowania, imprezy sportowej lub rekonstrukcji historycznej, pisemną informację o planowanej dacie i miejscu polowania, imprezy sportowej lub rekonstrukcji historycznej oraz przybliżonej liczbie uczestników.

2c.
Cudzoziemiec będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zamieszkujący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i posiadający prawo pobytu lub prawo stałego pobytu na tym terytorium, może posiadać broń odpowiadającą celom łowieckim lub sportowym, a także amunicję do niej na podstawie Europejskiej karty broni palnej, wydanej przez właściwe władze tych państw, jeżeli broń ta jest wpisana do Europejskiej karty broni palnej i jej posiadanie nie jest zabronione na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2d.
Cudzoziemiec, o którym mowa w ust. 2c, w terminie 14 dni od chwili wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej informuje o przywozie broni palnej na podstawie Europejskiej karty broni palnej właściwego ze względu na miejsce pobytu komendanta wojewódzkiego Policji.

3.
Przywóz oraz wywóz broni i amunicji przez cudzoziemców, o których mowa w ust. 1 i 2 oraz 2a, odbywa się na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej, które zastępuje pozwolenie na broń na okres do 30 dni od dnia przywozu broni i amunicji.

3a.
Przywóz oraz wywóz broni i amunicji przez cudzoziemców, o których mowa w ust. 1 i 2, będących obywatelami państwa członkowskiego Unii Europejskiej może nastąpić także bez zachowania warunku określonego w ust. 3, na podstawie Europejskiej karty broni palnej, wydanej przez

właściwe władze tych państw, jeżeli broń ta jest wpisana do Europejskiej karty broni palnej i cudzoziemiec jest w stanie uzasadnić powód swojej podróży z bronią.

3b.

Przywóz i wywóz broni palnej odpowiadającej innym celom niż te, o których mowa w ust. 1 i 2, lub amunicji przez cudzoziemców będących obywatelami państwa członkowskiego Unii Europejskiej może nastąpić na podstawie wpisu w Europejskiej karcie broni palnej, dokonanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej. Wpis w Europejskiej karcie broni palnej zastępuje zaświadczenie, o którym mowa w ust. 3.

4.

Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 3, uprawnia cudzoziemców do nabycia amunicji do broni określonej w tym zaświadczeniu.

4a. W przypadku, o którym mowa w ust. 3a, Europejska karta broni palnej uprawnia jej posiadacza do nabycia lub wywozu amunicji do broni określonej w tej karcie.

5.

Jeżeli upłynął termin ważności zaświadczenia, o którym mowa w ust. 3, broń i amunicja podlegają niezwłocznemu złożeniu do depozytu organu Policji właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.

6.

W szczególnie uzasadnionych przypadkach właściwy organ Policji może wydać cudzoziemcowi zaświadczenie zastępujące pozwolenie na broń oraz uprawniające do wywozu broni i amunicji, określając termin ważności tego zaświadczenia nie dłuższy niż 30 dni. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio.

7.

Jeżeli cudzoziemcy, o których mowa w ust. 1 i 2, nie spełniają warunków określonych w ust. 1-3 i 5, broń i amunicja podlegają zatrzymaniu przez właściwy organ Straży Granicznej lub organ celny i protokolarnemu przekazaniu organowi Policji właściwemu ze względu na miejsce przekraczania granicy przez tych cudzoziemców.

8.

Przepisy ust. 1-7 stosuje się odpowiednio do obywateli polskich mających miejsce stałego pobytu za granicą.

Art. 43.

1.

Cudzoziemcy niebędący obywatelami Unii Europejskiej lub niewymienieni w art. 39 ust. 1 mogą nabywać i wywozić z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej broń lub amunicję, które zgodnie z przepisami ustawy mogą posiadać osoby fizyczne na podstawie pozwolenia na broń, jeżeli otrzymali:

- 1) zaświadczenie uprawniające do nabycia określonego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni lub sztuk amunicji,
- 2) zgodę na wywóz z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej broni lub amunicji – wydane na ich wniosek przez komendanta wojewódzkiego Policji, właściwego ze względu na miejsce nabycia broni lub amunicji.

2.

We wniosku, o którym mowa w ust. 1, zamieszcza się:

- 1) imię i nazwisko, obywatelstwo, adres zamieszkania wnioskodawcy oraz rodzaj i numer jego dokumentu tożsamości;
- 2) imię i nazwisko oraz adres lub nazwę, siedzibę i adres zbywcy broni lub amunicji;
- 3) adres, pod który broń lub amunicja ma być dostarczona;
- 4) informacje umożliwiające identyfikację broni, w szczególności rodzaj i typ broni, jej markę, kaliber, numer fabryczny;
- 5) wskazanie sposobu wywozu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nabytej broni lub amunicji oraz wskazanie państw, przez których terytorium broń lub amunicja będzie przewożona;
- 6) planowaną datę zakupu i wywozu broni lub amunicji z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz przybycia z bronią do miejsca przeznaczenia za granicą.

3.

Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, cudzoziemiec, o którym mowa w ust. 1, dołącza upoważnienie władz swojego państwa do nabycia danego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni lub sztuk amunicji, poświadczone przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej.

4.

Zgoda na wywóz broni lub amunicji, o której mowa w ust. 1 pkt 2, jest ważna przez 2 dni od chwili ich nabycia.

5.

W przypadku niedotrzymania terminu, o którym mowa w ust. 4, broń lub amunicję składa się niezwłocznie do depozytu najbliższego komendanta wojewódzkiego Policji, który na podstawie dotychczasowej zgody na wywóz broni lub amunicji, o której mowa w ust. 1 pkt 2, wydaje kolejną zgodę na wywóz broni lub amunicji, z terminem ważności 2 dni.

6.

Cudzoziemcy będący obywatelami innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich Unii Europejskiej mogą nabywać i wywozić z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej broń lub amunicję na podstawie zgody przewozowej, poświadczonej przez właściwego ze względu na miejsce nabycia broni lub amunicji komendanta wojewódzkiego Policji.

7.

Zgoda przewozowa powinna zawierać w szczególności:

- 1) wskazanie państwa początkowego i docelowego transakcji;
- 2) nazwę lub imię i nazwisko zbywcy i nabywcy broni palnej lub amunicji;
- 3) siedzibę i adres lub miejsce zamieszkania i adres zbywcy i nabywcy broni palnej lub amunicji;
- 4) adres, na który broń palna lub amunicja ma być dostarczona;
- 5) dane techniczne pozwalające na jednoznaczną identyfikację broni palnej lub amunicji;
- 6) liczbę egzemplarzy broni palnej lub sztuk amunicji;
- 7) sposób przewozu broni palnej lub amunicji;

- 8) datę rozpoczęcia i przewidywaną datę zakończenia przewozu broni palnej lub amunicji;
9) wskazanie uprzedniej zgody przewozowej wydanej przez właściwe władze państwa docelowego transakcji.

8. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór zgody przewozowej, uwzględniający w szczególności elementy umożliwiające jednoznaczną identyfikację broni palnej i stron transakcji oraz miejsca przeznaczone na dokonywanie wpisów poświadczających legalność transakcji.

9. Jeżeli cudzoziemiec nie spełnia warunków określonych w ustawie, broń lub amunicja podlega zatrzymaniu przez właściwy organ Straży Granicznej lub organ celny i protokolarnemu przekazaniu organowi Policji właściwemu ze względu na miejsce przekraczania granicy przez cudzoziemca.

10. Właściwy organ celny niezwłocznie zawiadamia komendanta wojewódzkiego Policji, o którym mowa w ust. 1, o fakcie wywozu do państwa trzeciego innego niż państwo członkowskie Unii Europejskiej przez cudzoziemca, o którym mowa w ust. 1, broni lub amunicji nabytej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

11. Komendant wojewódzki Policji niezwłocznie zawiadamia Komendanta Głównego Policji o nabyciu broni lub amunicji przez cudzoziemca, o którym mowa w ust. 1, oraz przekazuje kopie dokumentów, o których mowa w ust. 1-3.

12. Komendant Główny Policji niezwłocznie zawiadamia właściwe władze państwa, które wydało cudzoziemcowi upoważnienie, o którym mowa w ust. 3, oraz państwa, przez których terytorium będzie odbywać się przewóz broni lub amunicji, a w przypadku gdy takie władze nie zostały wskazane – konsulów tych państw, o nabyciu broni lub amunicji przez cudzoziemca i zamiarze jej wywozu.

13. Komendant Główny Policji prowadzi rejestr, który może być prowadzony łącznie z rejestrem, o którym mowa w art. 27 ust. 2, zawierający:

- 1) dane osobowe cudzoziemców, o których mowa w art. 39 ust. 1, art. 40, art. 42 ust. 1 i 2 i art. 43 ust. 1 i 6, obejmujące:
 - a) nazwisko i imię,
 - b) miejsce i datę urodzenia,
 - c) adres miejsca stałego pobytu,
 - d) obywatelstwo;
- 2) informacje urzędowe o terminowych pozwoleńiach na broń, zaświadczeniach, zatrzymaniu broni lub amunicji i złożeniu jej do depozytu oraz inne informacje przewoźnie przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywozie z zagranicy i wywozie za granicę broni palnej lub amunicji przez cudzoziemców, wraz z danymi wymienionymi w ust. 1;
- 3) rodzaj i numer dokumentu uprawniającego do przekroczenia granicy.

14. Przepisy ust. 1 oraz 9-13 stosuje się odpowiednio do obywateli polskich mających miejsce stałego pobytu za granicą Rzeczypospolitej Polskiej.

15. Komendant Główny Policji przekazuje właściwym władzom państw członkowskich Unii Europejskiej informacje o nabyciu broni lub amunicji przez cudzoziemca nie później niż w chwili przewozu broni lub amunicji przez granicę Rzeczypospolitej Polskiej.

16. Minister rozporządzenia, właściwy tryb do spraw przekazywania wewnętrznych przez określi, Komendanta w drodze Głównego Policji właściwym władzom innych państw informacji związanych z nabyciem broni lub amunicji i ich przywozem na terytorium tych państw oraz przewozem broni lub amunicji przez ich terytorium, uwzględniając możliwość uzgadniania przez Komendanta Głównego Policji z właściwymi władzami innych państw warunków organizacyjnych i technicznych przekazywania takich informacji.

Art. 43a.

1. Komendant wojewódzki Policji odmawia poświadczenia uprzedniej zgody przewozowej i zgody przewozowej, jeżeli zachodzą okoliczności uzasadniające cofnięcie pozwolenia na broń.

2. Organem odwoławczym od decyzji komendanta wojewódzkiego Policji jest Komendant Główny Policji.

3. W zakresie nieuregulowanym niniejszą ustawą do przemieszczania broni między obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 5a ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, z wyłączeniem art. 35e, art. 35g, art. 35h, art. 35i ust. 2, art. 35j, art. 35l oraz art. 35m.

Art. 44.

Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych, określi, w drodze rozporządzenia, wzory dokumentów, o których mowa w art. 34, art. 37 ust. 1, art. 41 ust. 1 i 3, art. 42 ust. 3 i 6 oraz art. 43 ust. 1. Zaświadczenia i zgoda powinny zawierać opis przywożonej, przewożonej lub wywożonej broni i amunicji, umożliwiające ich jednoznaczną identyfikację, a także dane, które wraz z dokumentem paszportowym lub innym dokumentem uprawniającym do przekroczenia granicy państwa pozwolą na ustalenie tożsamości ich posiadacza.

Art. 44a.

Zasady przemieszczania amunicji przez granice wewnętrzne państw członkowskich Unii Europejskiej oraz państw stowarzyszonych, przez przedsiębiorcę oraz przedsiębiorcę zagranicznego, określają przepisy ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Rozdział 4

Strzelnice

Art. 45.

Broń palna oraz inna broń zdolna do rażenia celów na odległość może być używana w celach szkoleniowych i sportowych tylko na strzelnicach.

Art. 46.

1.
Strzelnice powinny być zlokalizowane, zbudowane i zorganizowane w sposób nienaruszający wymogów związanych z ochroną środowiska oraz wykluczający możliwość wydostania się poza ich obręb pocisku wystrzelonego z broni ze stanowiska strzeleckiego w sposób zgodny z regulaminem strzelnicy.

2.
Szczegółowe zasady zachowania bezpieczeństwa na strzelnicy określa regulamin strzelnicy.

3.
Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzorcowy regulamin bezpiecznego funkcjonowania strzelnic, uwzględniając warunki korzystania ze strzelnicy oraz sposób obchodzenia się z bronią i sposób zachowania się osób przebywających na strzelnicy.

Art. 47.

Zatwierdzenie regulaminu strzelnicy następuje w drodze decyzji administracyjnej wydawanej przez właściwego wójta, burmistrza (prezydenta miasta).

Art. 48.

Minister właściwy do spraw ochrony środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wymagania w zakresie ochrony środowiska dotyczące budowy i użytkowania strzelnic.

Art. 49.

Przepisów rozdziału nie stosuje się do strzelnic Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Więziennej oraz Biura Ochrony Rządu.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI

z dnia 15 marca 2000 r.

w sprawie wzorcowego regulaminu strzelnic.

Na podstawie art. 46 ust. 3 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz.U.Nr 53, poz. 549) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie określa wzorcowy regulamin bezpiecznego funkcjonowania strzelnic, z uwzględnieniem:

- 1) warunków korzystania ze strzelnicy,
- 2) sposobu obchodzenia się z bronią,
- 3) sposobu zachowania się osób przebywających na strzelnicy.

§ 2.

Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) strzelnica – obiekt przeznaczony do prowadzenia strzelań szkoleniowych, sportowych i rekreacyjnych oraz treningów strzeleckich,
- 2) prowadzący strzelanie – osobę, która odbyła przeszkolenie w zakresie prowadzenia strzelania oraz udzielania pomocy medycznej w jednostkach organizacyjnych Policji, Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Polskiego Związku Strzelectwa Sportowego lub Ligi Obrony Kraju.

§ 3.

Wzorcowy regulamin bezpiecznego funkcjonowania strzelnic stanowi załącznik do rozporządzenia.

§ 4.

Właściciel lub zarządca strzelnicy, na podstawie regulaminu określonego w § 3, jest obowiązany opracować regulamin strzelnicy, w którym może w szczególności określić dodatkowe warunki bezpieczeństwa, w tym także dla osób przebywających na strzelnicy.

§ 5.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 20 marca 2000 r. Załącznik do rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 15 marca 2000 r. (poz. 234)

WZORCOWY REGULAMIN BEZPIECZNEGO FUNKCJONOWANIA STRZELNIC

Rozdział 1

Warunki korzystania ze strzelnicy

1.
Prowadzący strzelanie:
 - 1) odpowiada za bezpieczeństwo użytkowników strzelnicy oraz osób im towarzyszących,
 - 2) wyznacza korzystającym ze strzelnicy stanowiska strzeleckie, a osobom towarzyszącym – miejsce bezpiecznego pobytu,
 - 3) prowadzi książkę rejestru pobytu na strzelnicy, w której zamieszcza się następujące dane:
 - a) imię i nazwisko korzystającego ze strzelnicy,
 - b) rodzaj i kaliber broni, z której przeprowadzono strzelanie,
 - c) określenie właściciela broni,
 - d) godzinę przyścia i wyjścia ze strzelnicy,
 - e) numer pozwolenia na broń,
 - f) nazwę organu, który wydał pozwolenie na broń (wymóg ten dotyczy osoby posiadającej pozwolenie na broń),
 - g) oświadczenie korzystającego ze strzelnicy o zapoznaniu się z regulaminem strzelnicy i przepisami bezpieczeństwa, potwierdzone własnoręcznym podpisem
2.
Na strzelnicy zabrania się:
 - 1) osobom towarzyszącym osobom korzystającym ze strzelnicy wchodzenia na stanowiska strzeleckie oraz styczności z bronią,
 - 2) używania broni innych osób korzystających ze strzelnicy, bez zgody jej użytkownika,
 - 3) spożywania alkoholu lub używania środków odurzających oraz przebywania na terenie strzelnicy osób będących pod ich wpływem.
3.
Na strzelnicy, w miejscu widocznym, umieszcza się:
 - 1) regulamin strzelnicy,
 - 2) aktualny atest strzelnicy,
 - 3) plan strzelnicy z oznaczeniem:
 - a) stanowisk strzeleckich,
 - b) punktu sanitarnego,
 - c) dróg ewakuacji,
 - d) miejsca instalacji telefonu lub innych urządzeń łączności,
 - 4) wykaz sygnałów alarmowych,
 - 5) informację o możliwości i sposobie połączenia się z najbliższym punktem pomocy medycznej.
4.
Za szkody powstałe podczas strzelania oraz spowodowanie wypadku odpowiada właściciel lub zarządca strzelnicy, prowadzący strzelanie lub trening strzelecki albo korzystający ze strzelnicy, na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Rozdział 2

Sposób obchodzenia się z bronią

1.
Broń palną na strzelnicy przenosi się rozładowaną, zabezpieczoną i schowaną w kaburze, pokrowcach lub kasetach przeznaczonych do przenoszenia broni.
2.
Wymywanie broni odbywa się wyłącznie na stanowisku strzeleckim lub treningowym tylko na polecenie prowadzącego strzelanie lub trening strzelecki.
3.
Wszelkich czynności związanych z obsługą broni dokonuje się wyłącznie z lufą skierowaną w kierunku kulochwytu, tarcz bądź przedmiotów będących celem na strzelnicy.
4.
Strzelanie rozpoczyna się wyłącznie na komendę prowadzącego strzelanie.
5.
Zakończenie strzelania zgłasza się prowadzącemu strzelanie.
6.
Po zakończeniu strzelania broń rozładowuje się, przedstawia do kontroli prowadzącemu strzelanie oraz zabezpiecza.
7.
Zabrania się strzelania na terenie strzelnicy do innych przedmiotów niż tarcze strzelnicze oraz celowania lub strzelania do ludzi, zwierząt i ptactwa.

Rozdział 3

Sposób zachowania się osób przebywających na strzelnicy

1.
Korzystający ze strzelnicy jest obowiązany ściśle przestrzegać poleceń wydawanych przez prowadzącego strzelanie.
2.
Zabrania się wchodzenia przed stanowisko strzeleckie bez zgody prowadzącego strzelanie.
3.
Korzystający ze strzelnicy, z wyjątkiem osoby niepełnosprawnej obowiązany jest przestrzegać przepisów dotyczących postaw strzeleckich.
4.
Po komendzie „STOP”, wydanej przez prowadzącego strzelanie lub inną osobę, strzelający bezzwłocznie przerywają strzelanie.
5.
Na teren strzelnicy zwierzęta mogą być wprowadzane tylko w wyjątkowych przypadkach oraz obowiązkowo powinny być trzymane na uwięzi i pod ścisłym nadzorem opiekuna.
6.
Osobę naruszającą regulamin strzelnicy usuwa się ze strzelnicy.

UOBIA c.d.
Rozdział 5
Przepisy karne

Art. 50.

Kto porzuca broń palną lub amunicję, która pozostaje w jego dyspozycji, podlega **grzywnie**, karze **ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2**.

Art. 51. {wykroczenia}

1.
Kto bez wymaganej rejestracji posiada broń pneumatyczną albo zbywa osobie nieuprawnionej broń pneumatyczną albo miotacz gazu o bezwładniającym lub narzędzie albo urządzenie, którego używanie może zagrażać życiu lub zdrowiu, podlega karze **aresztu albo grzywny**.
2.
Tej samej karze podlega, kto:
 - 1) nie dopełnia obowiązku rejestracji broni albo obowiązku zdania broni i amunicji do depozytu;
 - 2) nie dopełnia obowiązku zawiadomienia Policji o utracie lub zbyciu innej osobie broni i amunicji do tej broni;
 - 3) posiadając pozwolenie na broń lub posiadając broń podlegającą rejestracji, która nie wymaga pozwolenia na broń, nie dopełnia obowiązku pisemnego zawiadomienia właściwego organu Policji o zmianie miejsca stałego pobytu w terminie 14 dni od dnia zmiany miejsca stałego pobytu;
 - 4) nosi broń, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, środka odurzającego lub substancji psychotropowych albo środka zastępczego;
 - 5) przywozi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej broń lub amunicję bez wymaganego zaświadczenia właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej lub nie dopełnia obowiązku pisemnego zgłoszenia przywozu broni lub amunicji przy przekraczaniu granicy;
 - 5a) wywozi za granicę, do państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej, broń lub amunicję bez zgody właściwego organu Policji lub zaświadczenia zastępującego pozwolenie na broń oraz uprawniającego do wywozu broni;
 - 5b) przywozi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo wywozi z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do państwa członkowskiego Unii Europejskiej broń palną lub amunicję, bez zgody przewozowej lub uprzedniej zgody przewozowej;
 - 5c) przywozi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z państwa członkowskiego Unii Europejskiej inną broń niż broń palna, bez wymaganego zaświadczenia właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 5d) wywozi z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do państwa członkowskiego Unii Europejskiej inną broń niż broń palna bez zgody właściwego organu Policji;
 - 6) narusza zakaz przesyłania broni lub amunicji za pośrednictwem podmiotów innych niż operatorzy świadczący usługi pocztowe;
 - 7) przechowuje oraz nosi broń i amunicję w sposób umożliwiający dostęp do nich osobom nieuprawnionym;
 - 8) przewozi broń lub amunicję środkami transportu publicznego, nie spełniając warunku prawidłowego zabezpieczenia broni i amunicji;
 - 9) przewozi broń i amunicję w kabinie pasażerskiego statku powietrznego, nie będąc osobą do tego upoważnioną na podstawie odrębnych przepisów;

10) nosi broń, naruszając ograniczenie lub wykluczenie możliwości jej noszenia określone przez właściwy organ Policji w pozwoleniu na broń, albo nosi broń, naruszając zakaz jej noszenia wprowadzony przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych;

11) używa w celach szkoleniowych lub sportowych broni zdolnej do rażenia celów na odległość poza strzelnicami;

12) narusza przepisy regulaminu określającego zasady zachowania bezpieczeństwa na strzelnicy;

13) nie dopełnił obowiązku zwrotu legitymacji osoby dopuszczonej do posiadania broni, legitymacji posiadacza broni, karty rejestracyjnej broni lub Europejskiej karty broni palnej;

14) nie przekazuje komendantowi wojewódzkiemu Policji właściwemu ze względu na miejsce polowania, imprezy sportowej lub rekonstrukcji historycznej pisemnej informacji o planowanej dacie i miejscu polowania, imprezy sportowej lub rekonstrukcji historycznej z udziałem cudzoziemców oraz przybliżonej liczbie uczestników biorących w nich udział.

3.

Kto posiada broń, nie mając przy sobie:

1) legitymacji posiadacza broni lub Europejskiej karty broni palnej albo innego dokumentu upoważniającego do posiadania broni,

2) legitymacji osoby dopuszczonej do posiadania broni i świadectwa broni,

podlega karze **grzywny**.

4.

W razie popełnienia wykroczeń, o których mowa w ust. 1 i 2,

można orzec przepadek broni i amunicji, chociażby przedmioty te nie stanowiły własności sprawcy.

5.

Orzekanie w sprawach, o których mowa w **ust. 1-4**,

następuje w trybie przepisów o postępowaniu w sprawach o **wykroczenia**.

Rozdział 6 **Przepisy przejściowe i końcowe**

Art. 52.

Zachowują ważność pozwolenia na broń i legitymacje noszące nazwę „pozwolenie na broń”, wydane na podstawie dotychczasowych przepisów.

Art. 53.

Do niezakończonych decyzją ostateczną postępowań w sprawach pozwoleń na broń stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 54.

Nie podlega karze, kto bez wymaganego pozwolenia posiada broń lub amunicję i w terminie do 90 dni od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu dobrowolnie zawiadomi o tym fakcie Policję oraz złoży broń i amunicję do jej depozytu.

Art. 55.

Traci moc ustawa z dnia 31 stycznia 1961 r. o broni, amunicji i materiałach wybuchowych (Dz. U. Nr 6, poz. 43, z 1983 r. Nr 6, poz. 35, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 35, poz. 192 oraz z 1997 r. Nr 6, poz. 31, Nr 88, poz. 554 i Nr 114, poz. 740). Art. 56. Ustawa wchodzi w życie po upływie 9 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisu art. 54, który wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

USTAWA z dnia 6 czerwca 1997 r.

Kodeks karny
CZĘŚĆ OGÓLNA

Rozdział III

Wyłączenie odpowiedzialności karnej

Art. 25.

§ 1.

Nie popełnia przestępstwa, kto w obronie koniecznej odiera bezpośredni, bezprawny zamach na jakiegokolwiek dobro chronione prawem.

§ 2.

W razie przekroczenia granic obrony koniecznej, w szczególności gdy sprawca zastosował sposób obrony niewspółmierny do niebezpieczeństwa zamachu, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia.

§ 3.

Nie podlega karze, kto przekracza granice obrony koniecznej pod wpływem strachu lub wzburzenia usprawiedliwionych okolicznościami zamachu.

Art. 26.

§ 1.

Nie popełnia przestępstwa, kto działa w celu uchylenia bezpośredniego niebezpieczeństwa grożącego jakimkolwiek dobru chronionemu prawem, jeżeli niebezpieczeństwa nie można inaczej uniknąć, a dobro poświęcone przedstawia wartość niższą od dobra ratowanego.

§ 2.

Nie popełnia przestępstwa także ten, kto, ratując dobro chronione prawem w warunkach określonych w § 1, poświęca dobro, które nie przedstawia wartości oczywiście wyższej od dobra ratowanego.

§ 3.

W razie przekroczenia granic stanu wyższej konieczności, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia.

§ 4.

Przepisu § 2 nie stosuje się, jeżeli sprawca poświęca dobro, które ma szczególny obowiązek chronić nawet z narażeniem się na niebezpieczeństwo osobiste.

§ 5.

Przepisy § 1-3 stosuje się odpowiednio w wypadku, gdy z ciężących na sprawcy obowiązków tylko jeden może być spełniony.

K.k. Rozdział XXXII
Przestępstwa przeciwko porządkowi publicznemu

Art. 263. {przestępstwa → występki}

§ 1.

Kto bez wymaganego zezwolenia
wyrabia broń palną albo amunicję lub nią **handluje**,
podlega karze pozbawienia wolności od **1** roku do lat **10**.

§ 2.

Kto bez wymaganego zezwolenia
posiada broń palną lub amunicję,
podlega karze pozbawienia wolności od **0,5** roku do lat **8**.

§ 3.

Kto, mając zezwolenie na posiadanie broni palnej lub amunicji,
udostępnia lub przekazuje ją osobie nieuprawnionej,
podlega **grzywnie**, karze **ograniczenia wolności** albo **pozbawienia wolności do lat 2**.

§ 4.

Kto **nieumyślnie powoduje utratę broni palnej lub amunicji**,
która zgodnie z prawem pozostaje w jego dyspozycji,
podlega **grzywnie**, karze **ograniczenia wolności** albo **pozbawienia wolności do 1 roku**.

Artykuł „Zakres obrony koniecznej”, źródło: militaria.pl

Poniższy tekst powstał w oparciu o artykuł Janusza Wojciechowskiego (polski polityk, adwokat, były prezes Najwyższej Izby Kontroli). Artykuł ten był publikowany od roku 1998 m.in. na łamach portalu monitorprawniczy.pl. Redakcja militaria.pl uwzględniła nowsze orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz zmiany w kodeksie karnym, które rozszerzyły możliwość odstąpienia od karaniam w przypadku przekroczenia obrony koniecznej.

Media elektroniczne i prasa średnio kilka razy w roku dostarczają nam informacji, wedle których osoba broniąca się przed fizyczną napaścią lub próbująca zapobiec kradzieży, jest oskarżana o złamanie prawa i traktowana na równi z przestępcą. Informacje te i towarzyszące im oburzenie opinii publicznej, utrwaliły mylny pogląd, jakoby polskie prawo narzucało osobie broniącej takie ograniczenia, że praktycznie nie ma sensu korzystać z instytucji obrony koniecznej w obronie własnej, innych osób czy mienia. Pogląd taki jest nie tylko błędny, ale i szkodliwy społecznie, gdyż promuje postawy bierności wobec bezprawia i przyczynia się do powszechności zjawiska zwanego społeczną znieczulicą.

Prokuratura nie jest sądem ani nie stanowi w Polsce prawa i zdarza jej się mylić, co potwierdzają liczne wyroki uniewinniające, które zapadają mimo nieraz usilnych starań prokuratura, aby osobę naruszającą dobra agresora skazać na wieloletnie więzienie. Warto w tym miejscu przytoczyć wyniki badań Piotra Bachmata przedstawione w publikacji Instytucja obrony koniecznej w praktyce prokuratorskiej i sądowej. Autor zbadał ponad 100 spraw z zakresu obrony koniecznej.

W **86%** przypadków osobie broniącej się prokuratura postawiła **czysty zarzut popełnienia przestępstwa**, a w **13,6%** przestępstwa w warunkach **przekroczenia granic obrony koniecznej**.

Spośród tych oskarżeń **czysty zarzut popełnienia przestępstwa został przez sądy oddalony w 99%** przypadków, natomiast znacznie rzadziej stawiany **zarzut przekroczenia granic obrony koniecznej sądy całkowicie oddaliły w 36% przypadków**, w pozostałych stosując przewidziane art.25 § 2 złagodzenie kary lub odstąpienie od jej wymierzenia.

Spróbujmy więc oddzielić czasem zupełnie niezrozumiałe, bulwersujące postawy i działania polskiej prokuratury od obowiązujących w Polsce norm prawnych oraz ich wykładni utrwalonej w orzecznictwie wyższych instancji polskiego wymiaru sprawiedliwości. Jak wykażemy poniżej, obrona konieczna to działanie w dość ściśle określonym zakresie, ale jest to zakres naprawdę szeroki, gwarantujący osobie korzystającej z tej instytucji obronę skuteczną i nie rodzącą żadnych negatywnych konsekwencji prawnych.

I. Obowiązujący stan prawny

1. Obrona konieczna stanowi jeden z tzw. kontratypów, czyli okoliczności wyłączających bezprawność czynu zabronionego. Człowiek działający w warunkach obrony koniecznej formalnie wyczerpuje znamiona jakiegoś przestępstwa (np. powoduje obrażenia ciała u napastnika), jednak jego działanie nie jest bezprawne i jako takie **nie stanowi przestępstwa**.

Podstawowym, polskim aktem prawnym, który definiuje istotę obrony koniecznej i reguluje kwestie z nią związane jest **Kodeks karny**:

Art. 25. § 1. Nie popełnia przestępstwa, kto w obronie koniecznej odpiera bezpośredni, bezprawny zamach na jakiegokolwiek dobro chronione prawem.

§ 2. W razie przekroczenia granic obrony koniecznej, w szczególności gdy sprawca zastosował sposób obrony niewspółmierny do niebezpieczeństwa zamachu, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia.

§ 3. Nie podlega karze, kto przekracza granice obrony koniecznej pod wpływem strachu lub wzburzenia usprawiedliwionych okolicznościami zamachu.

§ 4. Osoba, która w obronie koniecznej odpiera zamach na jakiegokolwiek cudze dobro chronione prawem, chroniąc bezpieczeństwo lub porządek publiczny, korzysta z ochrony prawnej przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych.

§ 5. Przepisu § 4 nie stosuje się, jeżeli czyn sprawcy zamachu skierowany przeciwko osobie odpierającej zamach godzi wyłącznie w cześć lub godność tej osoby.

Prawo do odpiernia zamachu reguluje też **Kodeks cywilny**, co jest istotne w przypadku ewentualnych roszczeń "poszkodowanego" agresora:

Art. 423 Kto działa w obronie koniecznej, odpierając bezpośredni i bezprawny zamach na jakiegokolwiek dobro własne lub innej osoby, ten nie jest odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną napastnikowi.

Również **Kodeks wykroczeń** zawiera artykuł poświęcony obronie koniecznej:

Art. 15 Nie popełnia wykroczenia, kto w obronie koniecznej odpiera bezpośredni bezprawny zamach na jakiegokolwiek dobro chronione prawem.

2. Obrona konieczna to zatem uprawniony odpór wobec zamachu, gwałtownego targnięcia się napastnika na jakieś dobro prawne, na czyjeś życie, zdrowie, mienie lub inne dobra. Może to być dobro broniącej się osoby lub jakiegokolwiek inne. Warunkiem dopuszczalności obrony koniecznej jest, by zamach był bezpośredni, czyli zagrażający jakiemuś dobru niebezpieczeństwem realnym i natychmiastowym, a nie przewidywanym w przyszłości. Ponadto musi to być zamach bezprawny, czyli stanowiący przejaw zachowania naruszającego prawo, zachowania kwalifikowanego jako przestępstwo bądź wykroczenie.

3. Obrona konieczna musi się zawierać w dopuszczalnych granicach, w szczególności musi być współmierna do ataku. Jeśli sprawca zastosuje obronę nazbyt silną, intensywniejszą niż było to konieczne do odparcia zamachu, zachodzi tzw. **eksces intensywny**, stanowiący jedną z postaci przekroczenia granic obrony koniecznej. Do problemu współmierności obrony wrócimy jeszcze w dalszej części artykułu. Druga postać przekroczenia tych granic stanowi tzw. **eksces ekstensywny**, za który uważa się obronę nadmiernie rozciągniętą w czasie, podjętą nazbyt szybko, gdy zamach nie przybrał jeszcze cech bezpośredniości - albo nazbyt późno, gdy bezpośrednio niebezpieczeństwo zamachu już miało.

Ekscesy nie odbierają działaniu sprawcy cech obrony koniecznej, ale sprawiają, że już nie ma mowy o całkowitej nieodpowiedzialności sprawcy. Ponosi on odpowiedzialność, ale sąd może go potraktować łagodniej i zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a w niektórych sytuacjach nawet nie wymierzyć kary wcale lub odstąpić od karania, a więc umorzyć sprawę.

4. Prawna formuła obrony koniecznej jest dość lakoniczna, a zawarte w niej pojęcia, takie jak bezpośredniość zamachu czy niewspółmierność obrony, mają charakter ocenny. Trudno sobie zresztą wyobrazić abstrakcyjne zdefiniowanie tych pojęć, uczynione w oderwaniu od realiów konkretnych zdarzeń. Dlatego tak istotne znaczenie ma interpretacja obrony koniecznej w orzecznictwie sądowym.

II. Prawo nie może ustępować przed bezprawiem

1. W wielu orzeczeniach dotyczących obrony koniecznej, zarówno starszej daty, jak i bardziej współczesnych, wyrażona została zasada, że prawo nie powinno ustępować przed bezprawiem. Regułę tę wyraził wprost SN w wyroku z 27.7.1973 r., stwierdzając, że: *"Instytucja obrony koniecznej ma na celu nie tylko ochronę dobra bezprawnie i bezpośrednio zaatakowanego, ale również kształtowanie zasady, że prawo nie powinno ustępować przed bezprawiem"*. Oznacza to, że od nikogo nie należy wymagać, żeby uciekał przed napastnikiem, nawet jeśli możliwość ucieczki i uniknięcia w ten sposób niebezpieczeństwa zamachu jest realna, czy wręcz pewna. Z kolei w wyroku z 4.2.1972 r. SN stwierdził m.in., że *"...Osoba napadnięta nie ma obowiązku ani ratowania się ucieczką, ani ukrywania się przed napastnikiem w zamkniętym pomieszczeniu, ani też znoszenia napaści ograniczającej jej swobodę, lecz ma prawo odpierać zamach wszelkimi dostępnymi środkami, które są konieczne do zmuszenia napastnika do odstąpienia od zamachu..."* Z nowszych orzeczeń warto także przytoczyć wyrok SA w Krakowie z 20.3.1996 r., w którym wyrażona została następująca teza: *"Uprawniony do obrony przed bezprawnym bezpośrednim atakiem na jakiegokolwiek dobro nie ma żadnej powinności ustępowania przed atakiem, w tym i uciekania przed napastnikiem. Od napadniętego zależy więc, czy zechce się bronić, używając środków niezbędnych do odparcia ataku"*.

2. Z cytowanych orzeczeń jednoznacznie wynika, że **instytucja obrony koniecznej ma charakter samoistny**, tzn. w ramach obrony koniecznej napadniętemu zawsze przysługuje prawo nie ustąpienia przed napastnikiem i podjęcia z nim walki - nawet kiedy mógł uniknąć zamachu w inny sposób. Teza ta została wyrażona wprost w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2002 r.: *"Pogląd o subsydiarności obrony koniecznej sprzeczny jest z samym brzmieniem przepisu art. 25 § 1 KK. Prawo do obrony koniecznej ma bowiem charakter nie subsydiarny lecz samoistny."*

III. Szeroka interpretacja bezpośredniości zamachu

1. Dopuszczalne granice obrony koniecznej zależą w dużej mierze od interpretacji pojęcia bezpośredniości zamachu. W orzecznictwie widoczna jest skłonność do szerokiej interpretacji tego pojęcia, bez ograniczania go tylko do ściśle rozumianego ataku napastnika. W wyroku z 11.12.1978 r. SN wyraził następującą tezę: *"Bezpośredniość zagrożenia wchodzi w grę również wówczas, gdy istnieje wysoki stopień prawdopodobieństwa, że zagrożone atakiem dobro zostanie zaatakowane natychmiast, w najbliższej chwili"*.

2. Jeszcze silniej ta korzystna dla napadniętego interpretacja bezpośredniości zamachu została wyłożona w uzasadnieniu wyroku SN z 4 lutego 2002r.: *"Bezpośredniość zamachu wchodzi w grę również gdy istnieje wysoki stopień prawdopodobieństwa, że zagrożone atakiem dobro zostanie zaatakowane w najbliższej chwili. Zamach taki rozpoczyna się już w chwili, gdy zachowanie sprawcy ukierunkowane na naruszenie dobra prawnego jest tak zaawansowane, że brak przeciwdziałania doprowadzi do istotnego niebezpieczeństwa dla dobra prawnego. Słusznie przeto podkreśla się w doktrynie, że obrona konieczna dopuszczalna jest także wtedy, gdy zagrożenie dla dobra prawnego wprawdzie jeszcze nie nastąpiło, ale jest nieuchronne, a zwłoka w podjęciu akcji obronnej może mieć ujemne następstwa dla skuteczności obrony."*

3. Także w późniejszym orzeczeniu z 1.2.2006 r. Sąd Najwyższy potwierdza nasze prawo do wyprzedzenia zamachu: *"Obrona konieczna (art. 25 § 1 k.k.) obejmuje nie tylko odpieranie zamachu w fazie jego realizacji, ale także stadium obiektywnie zaistniałego bezpośredniego zagrożenia zamachem, jak również w wypadku jego nieuchronności, o ile nie zostanie podjęta natychmiastowa akcja obronna."* W szczegółowym uzasadnieniu Sąd objaśnia te kwestie następująco: *"Należy podkreślić, że nie jest warunkiem koniecznym podjęcia działania obronnego wyczekiwanie do chwili, aż napastnik przystąpi do realizacji zamachu. Taki wymóg stawiałby napastnika w sytuacji korzystniejszej od ofiary, gdyż konieczność jego wypełnienia udaremniałaby w wielu wypadkach skuteczność obrony, a w rezultacie sprzeniewierzałaby się samym podstawom aksjologicznym, na których opiera się kontratyp obrony koniecznej."*

Znamię bezpośredniości zamachu trzeba zatem tak pojmować, by zgodnie z intencją ustawy, ochrona osoby, w którą zamach jest wymierzony, była nie tylko prawnie gwarantowana, lecz zarazem efektywna, a przy kolizji dóbr, by nie korzystało z priorytetu dobro napastnika kosztem dobra osoby atakowanej. Przyjąć zatem należy, że prawo do obrony koniecznej obejmuje nie tylko odpieranie bezprawnego zamachu w fazie jego realizacji, ale także w stadium obiektywnie zaistniałego bezpośredniego zagrożenia bezprawnym zamachem na dobro prawne. Nie wychodzi poza granice obrony koniecznej udaremnienie spodziewanego aktu agresji, jeśli in concreto jawi się on jako nieuchronny w wypadku niepodjęcia natychmiastowej akcji obronnej."

4. Jak widać z powyższych orzeczeń, obrona konieczna nie jest ograniczona tylko do bezpośredniego odpierania zamachu, ale dopuszcza się ją także w ramach wyprzedzenia spodziewanego ataku ze strony napastnika.

IV. Dozwolone wszelkie środki

1. Kolejna istotna kwestia to zakres środków, które mogą być użyte przez osobę działającą w ramach obrony koniecznej. I w tej kwestii orzecznictwo zdaje się sprzyjać osobie odpierającej zamach.

W wyroku z 11.7.1974 r. SN wyraził następujący pogląd: *"Działającemu w obronie koniecznej wolno użyć takich środków, które są niezbędne do odparcia zamachu. Użycie, zwłaszcza z umiarem, niebezpiecznego narzędzia, nie może być uznane za przekroczenie granic obrony koniecznej, jeżeli odpierający zamach nie rozporządził wówczas innym, mniej niebezpiecznym, ale równie skutecznym środkiem obrony, a z okoliczności zajścia, a zwłaszcza z przewagi po stronie atakujących i sposobie ich działania wynika, że zamach ten zagrażał życiu lub zdrowiu napadniętego"*.

2. Podobną tezę SN sformułował też w wyroku z 23.7.1980 r.: *"...instytucja obrony koniecznej pozwala na użycie każdego niezbędnego środka obrony w celu odparcia bezpośredniego i bezprawnego zamachu na życie lub zdrowie, zaś rodzaj użytego narzędzia nie może przesądzać o przekroczeniu tej obrony, jeżeli odpierający zamach nie rozporządził innym, mniej niebezpiecznym narzędziem."*

3. Z powyższych orzeczeń wynika, że w obronie życia lub zdrowia dozwolone jest "nieprzebieranie w środkach", włącznie z używaniem niebezpiecznych narzędzi. Nie wyklucza to rzecz jasna podstawowej zasady, że obrona zawsze musi być współmierna do niebezpieczeństwa zamachu. To z kolei nie oznacza wcale, że obrona musi

być realizowana na zasadzie równowagi sił. Przeciwnie, odpierający zamach ma prawo tak się bronić, by uzyskać przewagę nad napastnikiem. Dobitnie wyraził to Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z dnia 14 czerwca 1984 r. (I KR 123/84): "[...] **działanie obronne sprawcy działającego w obronie koniecznej przekraczać musi swą intensywnością intensywność zamachu, by było ono skuteczne.**"

4. Współmierność nie oznacza więc równowagi między siłami i metodami zastosowanymi przez napastnika oraz osobę podejmującą się obrony koniecznej. Współmierność oznacza jedynie intensywność obrony nie większą, niż jest to **konieczne do skutecznego i bezpiecznego dla nas odparcia zamachu**. Co więcej jest to nie tylko prawo do obrony intensywniejszej niż sam zamach w sensie większego natężenia działań obronnych w czasie odbierania zamachu, ale też **prawo do zastosowania narzędzi, które zapewnią nam przewagę**.

Świetnie ilustruje to wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9.3.1976 r.: "*Nie można nikomu odmówić prawa do tego, by trzymał napastnika na odległość za pomocą takiego przedmiotu, jaki się nadarzy, choćby napastnik atakował gołymi rękami. Napadnięty bowiem nie ma obowiązku wdawać się w bijatykę z napastnikiem i narażać się na ciosy po to, by podjętej przez siebie obronie przed bezpośrednim bezprawnym zamachem nadać formę wyrównanego pojedynku*".

Nie musimy więc podejmować ryzyka bezpośredniego, fizycznego zwania z agresorem, które przecież zawsze grozi poważną kontuzją, o ryzyku przeniesienia chorób zakaźnych nie wspominając. **Nie mamy obowiązku narażania własnych dóbr tylko po to, aby napastnik odniósł mniejszą szkodę**. Mamy prawo bronić się z pewnego dystansu - za pomocą broni palnej, pałek obronnych, gazu pieprzowego czy ostrych narzędzi.

Z nowszych orzeczeń warto w tym kontekście przytoczyć wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15.10.1998r. (II AKa 53/98):

*"Złapanie przez oskarżoną za nóż, który był jedynym przedmiotem mogącym powstrzymać napastnika, nie może być potraktowane jako użycie niewspółmiernego środka obrony. **Z istoty bowiem samej obrony koniecznej wynika, iż przeciwdziałanie, którym odpiera się realny, bezprawny zamach, aby osiągnęło swój cel, musi być skuteczne. Skuteczność taka zachodzi wówczas, kiedy przeciwdziałanie zawiera w sobie element przewagi nad omawianym bezprawnym działaniem.**"*

V. Eksces tylko zawiniony

Korzystna dla osoby odpierającej zamach jest również interpretacja przekroczenia granic obrony koniecznej. W wyroku z 11.8.1972 r. SN wyraził pogląd, że dla przyjęcia przekroczenia granic obrony koniecznej wymagane jest ustalenie, że nastąpiło to z winy umyślnej osoby broniącej się. Teza wspomnianego orzeczenia brzmi następująco: "*Przekroczenie obrony koniecznej musi być zawinione, a więc sprawca musi mieć świadomość i co najmniej godzić się na to, że używa nadmiernego środka obrony dla odparcia bezpośredniego bezprawnego zamachu na jakiegokolwiek dobro społeczne lub jakiegokolwiek dobro jednostki albo że jego działanie jest niewspółmierne w stosunku do napadu*".

VI. Zamach sprowokowany

1. Zamach napastnika bywa niekiedy w większym czy mniejszym stopniu sprowokowany lub spowodowany niewłaściwym zachowaniem się innej osoby wobec późniejszego napastnika. Jednak i w takim przypadku orzecznictwo zdaje się być tolerancyjne dla strony, która się broni. W wyroku z 16.2.1995 r. swój pogląd w tej materii wyłożył SA w Białymstoku: "*Okoliczność, że zamach wywołany został niewłaściwym zachowaniem się napadniętego (np. niegrzecznością, złośliwością), nie odbiera sama przez się zamachowi charakteru bezprawności, chociażby dokonujący zamachu uznawał się subiektywnie za sprowokowanego*".

Orzecznictwo uznało też prawo do obrony koniecznej ze strony osoby, która najpierw dobrowolnie uczestniczyła w bójce, a następnie się z niej definitywnie wycofała. Taka osoba, jeśli jest następnie atakowana, może odpierać atak w ramach obrony koniecznej.

2. Obrona konieczna nie obejmuje natomiast "czystej prowokacji", czyli takiej sytuacji, gdy ktoś sam doprowadza do tego, że jest atakowany. SN w wyroku z 31.8.1979 r. następująco wyłożył swój pogląd w tej kwestii: *"Nie może jednak powoływać się na prawo do obrony koniecznej ten, kto przewidując możliwość zamachu i mogąc tego uniknąć, doprowadza do sytuacji umożliwiającej jego dokonanie, wychodzi mu "naprzeciw", prowokując niejako napastnika do zamachu"*.

VII. Po stronie napadniętego

Z przytoczonych orzeczeń wynika wyraźnie, że w kwestiach kluczowych dla zakresu obrony koniecznej, orzecznictwo dość jednoznacznie opowiada się po stronie osoby odpierającej zamach, słusznie przyjmując, że prawo nie może ustępować przed bezprawiem i że to napastnika, a nie napadniętego, powinno obciążać ryzyko skutków zamachu. Ta linia orzecznictwa SN przekłada się też na orzecznictwo w konkretnych sprawach. Powszechnie znana, po nagłośnieniu przez media, stała się sprawa zastrzelenia mężczyzny znajdującego się na transformatorze, przez właścicielkę sąsiedniej posesji. Sąd przyjął obronę konieczną, jak się wydaje mocno "naciągając" konstrukcję bezpośredniości zamachu, w sytuacji niebezpieczeństwa nie całkiem jeszcze realnego i grożącego nie natychmiast, lecz co najwyżej w przyszłości. W innej głośniejszej sprawie za obronę konieczną uznano działanie sprawcy, który zastrzelił uciekającego sprawcę kradzieży radia samochodowego. W tym ostatnim wypadku można mieć daleko idące wątpliwości co do obrony koniecznej, bowiem, zgodnie z normą zawartą w art. 2 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, zadanie śmierci w obronie jest uważane za konieczne jedynie w razie odpierania bezprawnego gwałtu na osobie.

Podsumowanie

Przekonanie o tym, że prawo lepiej chroni przestępcę niż ofiarę przestępstwa, nie znajduje jak widać potwierdzenia ani w przepisach polskiego prawa ani w utrwalonym orzecznictwie SN i SA. Nie istnieje problem zbyt wąskiego zakresu obrony koniecznej. Wytoczone przez przepisy i orzecznictwo granice obrony koniecznej zapewniają nam bardzo szerokie pole do działań obronnych i nawet w przypadku ich przekroczenia możemy liczyć na nadzwyczajne złagodzenie kary lub odstąpienie od karania.

Natomiast realnym problemem po stronie systemu są przypadki nadgorliwości połączonej z niekompetencją - głównie w praktyce polskiej prokuratury ale niekiedy też i w orzecznictwie sądownictwa niższej instancji.

Tym bardziej **warto znać swoje prawa i być przygotowanym nie tylko na fizyczne odpieranie bezprawnego zamachu ale także na późniejszą walkę przed sądem.** W obu przypadkach możemy bronić się skutecznie, o czym przekonują nas liczne, uniewinniające wyroki Sądów Apelacyjnych oraz Sądu Najwyższego.